

ΔΙΜΗΝΙΑΙΟΝ ΟΡΓΑΝΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΩΝ ΓΝΗΣΙΩΝ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ ΕΛΛΑΔΟΣ
ΜΑΪΟΣ-ΙΟΥΝΙΟΣ 2002 ΕΤΟΣ 52ο ΑΡ. ΦΥΛΛΟΥ 916 - ΑΘΗΝΑΙ (Τ.Κ. 106 82) ΟΔΟΣ ΚΑΝΙΓΓΟΣ 32 (Γ' ὄροφος)

Η ΝΕΑ ΠΡΟΔΟΣΙΑ ΤΗΣ ΠΙΣΤΕΩΣ

Όσοι παρηκολούθησαν από τούς τηλεοπτικούς των δέκτας τήν πρόσφατον λειτουργίαν τήν ὁποίαν ἐτέλεσεν εἰς τήν Ραβένναν τήν Ἰταλίας ὁ Πατριάρχης κ. Βαρθολομαῖος, ἐγένοντο μάρτυρες μιᾶς νέας προδοσίας τῆς Ὁρθοδόξου Πίστεως. Εἰς τό «μετά φόβον Θεοῦ, πίστεως καί ἀγάπης προσέλθετε» προσήλθον καί ἐκοινώνησαν τῶν ἀχράντων μυστηρίων σχεδόν ἅπαντες οἱ παρευρισκόμενοι, ἡ πλειονότης τῶν ὁποίων ἦσαν παπικοί.

Οἱ παπικοί ἔχουν ἄδειαν νά κοινωνοῦν τῶν ἀχράντων μυστηρίων ὑπ' Ὁρθοδόξων κληρικῶν. Ὅμως οἱ Ὁρθόδοξοι (ἔστω κατ' ὄνομα) κληρικοί ἐφοβοῦντο νά μεταδώσουν τὰ ἄχραντα μυστήρια εἰς αὐτούς, διότι θά ἐσκανδαλίζοντο οἱ εὐσεβεῖς Ὁρθόδοξοι Χριστιανοί.

Τώρα ὁ «Οἰκουμενικός Πατριάρχης», συμπαραστατούμενος ἀπό τόν «Ἀρχιεπίσκοπον Ἀλβανίας» κ. Ἀναστάσιον καί τόν «Μητροπολίτην» Δημητριάδος κ. Ἰγνάτιον, διά τῆς πράξεώς των ἐν Ραβέννῃ, ἐδημιούργησαν κακόν προηγούμενον. Ποῖος θά τολμήσῃ νά ἐλέγξῃ τόν οἰονδήποτε ἱερέα τῆς Ἑλλάδος ἢ τοῦ ἐξωτερικοῦ ἂν θά μεταδόσῃ τὰ ἄχραντα μυστήρια στοὺς αἰρετικούς;

Θά ὑπάρχει τό προηγούμενον τῆς Ραβέννης καί

οὐδεὶς θά δύναται νά ἀντιδράσῃ. Ἰδοὺ πῶς ἀποκαλύπτεται τό σχέδιον τῆς βαθμιαίας ἐπικρατήσεως τῆς Πανθηρησκείας. Τό μήνυμα ἤδη ἐδόθη ἄνωθεν. Δέν ἐνδιαφέρουν οἱ ἀντιδράσεις. Τά ἔχουν ὑπολογίσει ὅλα. Θά φωνάξουν οἱ Παλαιοημερολογίτες, θά ἀντιδράσῃ ὁ Μεταλληνός, θά ἀρθρογραφήσῃ ὁ Ζήσης, καί τί ἔγινε; Ἐχουν ἐτοιμούς ἐφθηνάς δικαιολογίας διά νά βαυκαλίζουν (= νανουρίζουν) τὰς συνειδήσεις τῶν πιστῶν. «Δέν ἠξεύραμε ὅτι ἦσαν παπικοί», θά εἶπουν. «Δέν ἐπροσέξαμε πῶς ἔκαναν τό σημεῖον τοῦ σταυροῦ(!)» καί ἄλλας χονδροειδεῖς δικαιολογίας. Ἐχουν καί τούς... συνηγόρους ὑπερασπίσεως, ὅπως ὁ π. Γεώργιος Καψάνης. Ἀγιορείτης Καθηγούμενος ὁ ὁποῖος φέρει πλειίστια τὰ ἐμβλήματα τοῦ συντηρητικοῦ, αὐστηροῦ ἀγιορείτου ἀσκητοῦ! Οὗτος ὁ μεγαλόσχημος ρασοφόρος, ἀνέλαβεν αὐτοκλήτως τόν ρόλον τοῦ δικηγόρου τοῦ διαβόλου, προκειμένου νά δικαιολογήσῃ τούς προϋσταμένους του. Γράφει εἰς τόν «ΟΡΘΟΔΟΞΟΝ ΤΥΠΟΝ» (28-6-2002, ἀ.φ. 1464): «Θέλω νά πιστεύω ὅτι τόσον ὁ Παναγιώτατος Οἰκουμενικός Πατριάρχης ὅσο καί ὁ Μακαριώτατος Ἀλβανίας δέν ἀντελήφθησαν ὅτι οἱ προσερχόμενοι νά κοινωνήσουν εἶναι ἑτερόδοξοι.

Ὁ διάκονος, ὁ ὁποῖος ἴστατο παρά τόν Πανα-

γιώτατον καί τόν Μακαριώτατον θά ἔπρεπε νά πληροφορήσῃ αὐτούς ὅτι οἱ προσερχόμενοι εἶναι ἑτερόδοξοι, ἐάν βεβαίως τό ἀντελαμβάνετο ἐκ τοῦ μὴ Ὁρθόδοξου τρόπου κατὰ τόν ὁποῖον ἔκαναν τόν σταυρόν των. Ἡ καί τό ἀσφαλέςτερον, θά ἔπρεπε νά ἐρωτῶνται οἱ προσερχόμενοι ἂν εἶναι Ὁρθόδοξοι!»

Σοβαρολογεῖτε ἅγιε Καθηγούμενε; Ὁ Διάκονος πταίει; Δηλαδή ὁ «Παναγιώτατος» καί ὁ «Μακαριώτατος» δέν εἶχον τοὺς ὀφθαλμούς τοῦ διακόνου διὰ νά ἀντιληφθῶν ὅτι οἱ προσερχόμενοι ἔκαναν τῶν σταυρόν των μέ παπικόν τρόπον; Ἡ μήπως προσεβλήθησαν αἰφνιδίως ἀπὸ ὑπερβολικόν βαθμὸν μυωπίας; Ὁ π. Γεώργιος Καψόνης, φαίνεται ὑποτιμᾷ τὴν νοημοσύνην τοῦ θρησκευτικοῦ κόσμου. Εἶναι ἔτοιμος νά δικαιολογήσῃ ἐκ προοιμίου κάθε παρανομίαν τῶν «Παναγιωτάτων» καί «Μακαριωτάτων» του καί ἀποδεικνύεται πλέον ὅτι εἶναι σημαντικὸς παράγων προωθήσεως τῶν σχεδίων τοῦ Οἰκουμενισμοῦ. Οὕτως ἐξηγεῖται καί ἡ διὰ τοῦ ὑποτακτικοῦ του Βασιλείου ἐπίθεσις του κατὰ τῶν Γ.Ο.Χ.

«Ἄλλ' οἱ νεοφανεῖς οὗτοι ἀστέρες τοῦ νοητοῦ στερεώματος» τῆς νέας ἐποχῆς ἃς γνωρίζουν ὅτι δέν πείθουν μέ τὰ ἀνόητα ἐπιχειρήματά των ἐξαντληθείσης τῆς «σοφίας» των! Τό παράδειγμα τῶν ἁγίων πατέρων εἰς τοιαύτας περιπτώσεις εἶναι ὀλοκάθαρον: διακοπὴ τῆς ἐκκλησιαστικῆς κοινω-νίας μετὰ τῶν προδοτῶν τῆς πίστεως.

Βεβαίως, ὑπάρχουν πολλοὶ ἐκ τῶν ἀσχέτων καί

ἀδιαφόρων –κατ' ὄνομα μόνον– πιστῶν οἱ ὁποῖοι θά ἐπικροτήσουν τὴν πρᾶξιν τοῦ κ. Βαρθολομαίου. Καί τοῦτο διότι ἔχουν διαποτισθεῖ βαθμιαία μέ τό πνεῦμα τοῦ οἰκουμενισμοῦ.

Ἔχουν ὑποστῇ, δηλαδή, αὐτό πού λέγεται μιθριδατισμός.

Ὁ Μιθριδάτης, βασιλεὺς τοῦ Πόντου, ἐφοβῆτο μήπως τόν δηλητηριάσουν. Ἐλάμβανε καθημερινῶς, λοιπόν, μικράν ποσότητα δηλητηρίου μέχρις ὅτου ἀπέκτησεν ἀνοσίαν εἰς ὅλα τὰ δηλητήρια (τελικῶς οἱ ἀντίπαλοί του τόν ἐθανάτωσαν διὰ μαχαίρας!). Ἐκ τούτου, ὠνομάσθη μιθριδατισμός ἡ βαθμιαία διὰ τοῦ ἐθισμού προσαρμογὴ εἰς μίαν κατάστασιν.

Τοῦτο ἐφαρμόζουν καί οἱ Οἰκουμενισταὶ εἰς τό σῶμα τῆς κρατούσης ἐκκλησίας. Παρέχουν τό δηλητήριο τῆς αἰρέσεως ὀλίγον κατ' ὀλίγον. Αἱ μικραὶ ἀντιδράσεις εἶναι ἐλεγχόμεναι. Τὰ βήματά των εἶναι προσεκτικῶς μελετημένα. Οἱ δέ «συντηρητικοί» νεοημερολογίται, ἀφοῦ γράφουν, φωνάζουν, ἀντιδράσουν ἐπ' ὀλίγον, θά σταματήσουν. Μέχρι τό ἐπόμενον κτύπημα, τό ὁποῖον οἱ ὑπ' αὐτῶν μνημονεύμενοι ὡς «ὀρθοτομοῦντες τῶν λόγων τῆς ἀληθείας», ἤδη σχεδιάζουν.

Πρέπει νά κατανοήσουν ὅτι τό μόνον ὄπλον τό ὁποῖον φοβοῦνται οἱ οἰκουμενισταὶ εἶναι, ἡ παῦσις τοῦ ἐπ' ἐκκλησίᾳ μνημοσύνου τῶν κακοδοξούντων Ἀρχιερέων. Δηλαδή ἡ ἐφαρμογὴ τοῦ ΙΕ' κανόνα τῆς ΑΒ' Συνόδου.

ΕΚΔΗΜΙΑ ΙΕΡΟΜΟΝΑΧΟΥ

Τὴν Δευτέραν 18-6/1-7-2002, πρώτην ἡμέραν τῆς νηστείας τῶν Ἀγίων Ἀποστόλων, ἐξεδήμησεν ἐξ ἀνακοπῆς καρδίας ὁ Πανοσιώτατος Ἱερομόναχος π. Χαρίτων Παπανδρέου. Ὁ ἐκδημήσας ἦτο 79 ἐτῶν καί ἔπασχεν ἐκ καρκίνου, παρέμεινε δέ ἐν ζωῇ ὡς ἐκ θαύματος παρά τὰς δυσσιώνους προβλέψεις τῶν ἱατρῶν.

Τὴν ἡμέραν τῆς ἐκδημίας του, ἀφοῦ ἐτέλεσε τὴν θείαν λειτουργίαν, ἡσθάνθη ἐνόχλησιν καί ἐν συνεχείᾳ ἐξέπνευσεν. Ἦτο λίαν ἀγαπητὸς εἰς Κορινθίους τοὺς ὁποῖους ἐξυπηρέτει ὡς ἐφημέριος τοῦ Ἱ. Ναοῦ Ἀγ. Τριῶν Ἱεραρχῶν.

Τὴν Τρίτην 19-6/2-7-2002 ἐγένετο ἡ κηδεία του εἰς τὴν ὁποίαν προέστη ὁ Σεβ. Μητρ/της Ἀχαΐας κ. Καλλίνικος καί εἰς τὴν ὁποίαν συνέρευσαν οἱ Κορινθιοὶ Γ.Ο.Χ. διὰ νά ἀποχαιρετήσουν τόν τίμιον λειτουργόν τοῦ Ὑψίστου. Εἷη ἡ μνήμη αὐτοῦ αἰωνία.

Ὁ ἐκδημήσας ἱερεὺς Ἱερομόναχος διακρίνεται εἰς τό μέσον τῆς φωτογραφίας φέρον τό τρικῆριον κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς τελετῆς τῶν ἐγκαινίων τοῦ Καθολικοῦ τῆς Ἱ. Μονῆς Ἀγίου Νικοδήμου Γορτυνίας.

ΕΓΚΥΚΛΙΟΣ

ΠΡΟΣ ΤΟ ΙΕΡΑΤΕΙΟΝ ΚΑΙ ΤΟΥΣ ΕΦΗΜΕΡΙΟΥΣ ΤΗΣ ΚΑΘ' ΗΜΑΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ

Πανοσιώτατοι καὶ Αἰδεσιμώτατοι Λειτουργοὶ τοῦ Ὑψίστου

Χάρις ὑμῖν εἴη καὶ ἔλεος παρὰ Κυρίου

Ἡ σωστικὴ διακονία ἦν ὁ Κύριος ἀνέθεσεν εἰς ἡμᾶς δὲν ἀφορᾷ τὰ σώματα ἀλλὰ τὰς πολυτίμους ψυχὰς ὑπὲρ ὧν ὁ Κύριος ἐθυσίασεν ἑαυτὸν καὶ προτρεπτικῶς εἶπεν: «Τί δώσει ἄνθρωπος ἀντάλλαγμα τῆς ψυχῆς αὐτοῦ;»

Οὐδὲν ἄλλο εἰμὴ τό θεϊκὸν αἶμα, τό μόνον ἱκανόν ἵνα πλύνῃ καὶ καθάρῃ τὴν ἀθάνατον καὶ αἰωνίαν ψυχὴν ἀπὸ τοῦ ρύπου τῆς ἁμαρτίας.

Τοιαύτην ὄθεν ἀξίαν ἔχουσα ἡ θεοφιλὴς ψυχὴ, ὡς τό πολυτιμότερον ἐν τῷ κόσμῳ πράγμα, ὀφείλει νὰ ἐμβάλλῃ ἡμᾶς εἰς σκέψιν σοβαρὰν καὶ προσοχήν καὶ πρώτην καὶ κυρίαν μέριμναν τῆς ζωῆς μας τὴν ἐξασφάλισιν τῆς σωτηρίας αὐτῆς.

Πρὸς τοῦτο, ὁ Θεὸς ἔδωκε ἰδίαν συμπαραστάσιν διὰ τῶν Ἀγίων Ἀποστόλων καὶ τῶν διαδόχων των, Ἀρχιερέων, καὶ ἱερέων τῆς Ἐκκλησίας Του, καὶ ἐντολὴν εἰπὼν πρὸς τὸν πανδοχεὰ τῆς Ἐκκλησίας πνευματικόν: «Ἐπιμελήθητι αὐτοῦ καὶ ὅ,τι ἂν προσδαπανήσῃς, ἐγὼ ἐν τῷ ἐπανέρχεσθαι με ἀποδώσω σοι».

Πιστεύομεν ὅτι γίνεται ἀντιληπτόν, ὁπόση ἡ εὐθύνη μας ἔναντι Θεοῦ διὰ τὴν μὴ κατὰ Θεὸν περιποίησιν τῆς ἁμαρτωλῆς ψυχῆς ὑπὸ τό ἐπιτραχὺ λῖόν μας.

Θέλει ζητηθῇ ἀπὸ ἡμᾶς ἡ ἀπώλεια αὐτῆς, εἴτε ἐκ τῆς ἀπειρίας μας, εἴτε ἐκ τῆς ἀμελοῦς καὶ ἐπιπολαίας προσοχῆς εἰς τὰ τραύματα αὐτῆς ἐκ τῆς ἁμαρτίας. Καὶ τό κρίμα τῆς ψυχῆς ἐπικρεμῶμεν ἐπὶ τοῦ τραχήλου μας φέροντες εἰς τό κριτήριον τοῦ Θεοῦ, παρεκτός τῶν ἀτομικῶν ἁμαρτιῶν μας, ἐπὶ πλέον καὶ τὰς ἁμαρτίας τῶν ἐξομολογηθέντων καὶ ἀφόδως καὶ ἐπιπολαίως συγχωρηθέντων βαρέων σφαλμάτων.

Ὅθεν, προτρεπόμεθα ὅπως ὡς καλοὶ ἱατροὶ τῶν ψυχῶν ἐν φόβῳ Θεοῦ καὶ κατὰ τὰ κεκανονισμένα ὑπὸ τῶν Πατέρων κανονίζετε τοὺς ἐξομολογούμενους, μὴ χαριζόμενοι εἰς τοὺς ἔχοντας σοβαρὰ ἁμαρτήματα, ἵνα μὴ τό αὐτὸ κρίμα φέρετε εἰς ἑαυτοὺς πρὸς ἀπολογίαν εἰς τὸν Θεὸν περὶ ἄλλοτρίων ἁμαρτημάτων. Μὴ συγχωρεῖτε προχείρως

καὶ ἄνευ κανόνος τοὺς ἁμαρτάνοντας μεταδίδοντες εὐκόλως καὶ ἀναξίως τὰ ἄχραντα μυστήρια, ἐπὶ παροργισμῷ τοῦ Θεοῦ.

Παρατηρεῖται δυστυχῶς τό φαινόμενον τῆς ἐγκαταλείψεως τοῦ διακριτικοῦ πνευματικοῦ ὑπὸ τοῦ ἀσυνέτως ἐξομολογούμενου καὶ ἡ σπουδὴ του πρὸς τὸν ἐλαστικόν, ὥστε ἀμφότεροι καὶ πνευματικὸς καὶ ἐξομολογούμενος νὰ τύχουν τῆς αἰωνίου κολάσεως.

Προσοχὴ μὴ συγκοινωνεῖτε ἀλλοτρίαις ἁμαρτίαις, οὐδὲν δικαίωμα ἐλάβετε παραλόγου συγχωρήσεως βαρέων ἁμαρτιῶν. Δέν εἶναι διδασκαλία τῆς Ἐκκλησίας τοῦτο, ἀλλὰ τοῦ διαβόλου.

Ἐπὶ τούτοις, ἐφιστῶμεν τὴν προσοχήν εἰς πάντας τοὺς ἱερεῖς ὅπως μὴ μεταλαμβάνετε νεοημερολογίτας.

Ἀπαγορεύεται αὐστηρῶς ἡ μετάδοσις τῶν ἀχράντων μυστηρίων εἰς τοὺς μὴ ἔχοντας ἀληθὲς ὀρθόδοξον φρόνημα. Δέν δύναται ὁ νεοημερολογίτης, ὅστις ἀνήκει εἰς τὴν οἰκουμενιστικὴν ἐκκλησίαν, ἡ ὁποία διαθρησκευτικῶς συμπροσεύχεται μετὰ αἰρετικῶν, παπικῶν προτεσταντῶν, διαμαρτυρομένων ἀκόμη καὶ ἐξωχριστιανῶν πού μεταδίδει «τὰ ἅγια» προκλητικῶς καὶ ἐπισήμως εἰς παπικούς καὶ ἀθέους, ὁ τοιοῦτος προσερχόμενος νὰ μετέχη καὶ τῆς τραπέζης τοῦ Κυρίου!

Βαρέως ἁμαρτάνουν οἱ ἐλαστικοὶ ἱερεῖς κοινωνοῦντες τούτους καὶ ἐπισύρουν εἰς ἑαυτοὺς τό κρίμα τῆς Θεομπαιξίας καὶ τὸν σκανδαλισμὸν τῶν ἀγωνιστῶν τῆς πίστεως, διὰ τὸν ὁποῖον σκανδαλισμὸν ὁ Κύριος εἶπεν, «οὐαὶ τῷ σκανδάλῳ».

Διὰ τὴν εἰσδοχήν δέ νεοημερολογιτῶν εἰς τοὺς κόλπους τῆς Ἐκκλησίας μας ἀπαραίτητος προϋπόθεσις τυγχάνει, ὁμολογία πίστεως καὶ χρίσις διὰ ἁγίου μύρου, συμφώνως πρὸς τὸν Α' Κανόνα τοῦ Μ. Βασιλείου διὰ τοὺς σχισματικούς καὶ πολλῶ μαλλον διὰ τοὺς αἰρετικούς οἰκουμενιστάς.

Οἱ μὴ συμμορφούμενοι πρὸς τὰς ἀνωτέρω ἐντολὰς τῶν Πατέρων ἀλλὰ κατὰ τό δοκοῦν αὐτοῖς πράσσοντες, οὗτοι δέν εἶναι ἐνσωματωμένοι εἰς τὸν περὶ ὀρθοδοξίας ἀγῶνα τῆς Ἐκκλησίας μας, διότι δέν ἰδεολογοῦν, ἀλλ' ἰδιορρυθμοῦν καὶ συνεπῶς εἶναι ξένοι πρὸς τό πνεῦμα καὶ τό γράμμα

Ο ΔΙΩΓΜΟΣ ΕΞΑΚΟΛΟΥΘΕΙ

Οἱ Πατέρες τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Ἐσφιγμένου ἐξακολουθοῦν νά δέχονται πιέσεις διά νά προδώσουν τήν Ὁρθόδοξον συνείδησίν των. Εἰς τάς οἰκονομικάς κυρώσεις προσετέθη ἐσχάτως καί ἡ ἀπαγόρευσις τῆς προσεγγίσεως εἰς τήν Μονήν φορτηγῶν ὀχημάτων. Πλήν ὅμως αἱ ἀσκηθεῖσαι πιέσεις ἔφεραν ἕν μικρόν ἀποτέλεσμα. Ἐπιτρέπεται ἡ προσέλευσις τῶν ἐπισκεπτῶν εἰς τήν Μονήν, ἄν καί μετά δυσχερειῶν τινων.

Ἡ Ἱερά ἡμῶν Σύνοδος διωργάνωσεν ἐν Ἀθήναις ἀνοικτήν συγκεντρώσιν συμπαραστάσεως πρός τήν ἀγωνιζομένην Ἱ.Μ. Ἐσφιγμένου. Αὕτη ἐγένετο εἰς τά προπύλαια τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν τήν Δευτέραν 14/27 Μαΐου. Οἱ συγκεντρωθέντες (περί τάς 3.000 καί πλέον) ἐξέφρασαν τήν δυσἀρέσκειάν των διά τόν συνεχιζόμενον διωγμόν των ζηλωτῶν Πατέρων ἀλλά καί διά τήν συνεχιζομένην ἀποθηρρακιοποίησιν τοῦ κράτους μας. Κεντρικός ὁμιλητής ἦτο ὁ Σεβασμιώτατος Μητρ. Ἀχαΐας κ. Καλλίνικος.

Ὁ Σεβασμιώτατος εἰς τήν ὁμιλίαν αὐτοῦ, ἀνέφερε μεταξύ τῶν ἄλλων ὅτι μέ τήν εἴσοδον τῆς μασονίας εἰς τάς τάξεις τοῦ Ὁρθοδόξου κλήρου, κατά τά τέλη τοῦ 19ου αἰῶνος, ἐπεχειρήθη ἡ ἄλωσις τῆς Ὁρθοδοξίας ἐκ τῶν ἔσω. Οἱ Μασόνοι κληρικοί προεχώρησαν εἰς τήν εἰσαγωγήν καινοτομιῶν, ὅπως ἡ ἡμερολογιακή μεταρρύθμισις καί ἡ ἐφαρμογή τοῦ Οἰκουμενισμοῦ. Ἠκολούθησαν οἱ διωγμοί κατά τῶν Ὁρθοδόξων, οἱ ὅποιοι ἀνέδειξαν καί μάρτυρας, ὅπως ἡ νεομάρτυς Αἰκατερίνη Ρούτη κ.ἄ.

Οἱ καινοτόμοι προεχώρησαν εἰς τήν «ἄρσιν τῶν ἀναθεμάτων» ἐπὶ πατριαρχείας Ἀθηνᾶγορου Σπύρου καί ἀργότερον εἰς τάς προδοτικές συμφωνίας τοῦ Σαμπεζύ

καί τοῦ Μπελεμέντ, καθὼς καί προσφάτως εἰς τάς πανθηρσκειακάς συμπροσευχάς τῆς Ἀσίτζης. Σύμμαχόν των ἔχουν τά Μ.Μ.Ε. (ἢ μᾶλλον εἰπεῖν Μ.Μ.Τ., Μέσα Μαζικῆς Τηλετυφλώσεως). Δι' ὧν αὐτῶν προωθείται ἡ Παγκοσμιοποίησις καί ἡ ἔκλυσις τῶν ἡθῶν.

Ὅσοι ἀντιδρῶν εἰς αὐτό διώκονται. Ἡ Ἱερά Κοινότης τοῦ Ἀγίου Ὁρους ἐμποδίζει τοὺς Πατέρας τῆς Ἱ.Μ. Ἐσφιγμένου νά πολιτεύωνται ἀκωλύτως καί ἐλευθέρως συμφώνως πρός τάς ἐπιταγὰς τοῦ Μοναχικοῦ ἰδεώδους ἐν τῇ Ἀθωνικῇ πολιτείᾳ. Προσπαθεῖ διά σειρᾶς οἰκονομικῶν πιέσεων νά κάμψῃ τό φρόνημά των.

Καί ὁ Σεβασμιώτατος κατέληξεν:

«Ἐμεῖς ὅμως ἔχομε βοηθὸ καί σκεπαστὴ μας τὸν Θεόν, ὁ ὁποῖος “τά μωρά καί τὰ ἐξουθενημένα τοῦ κόσμου τούτου ἐξελέξατο, ἵνα τοὺς σοφοὺς καταισχύνη”. Οἱ Πατέρες τῆς Ἱ. Μονῆς Ἐσφιγμένου ἔχουν ὑψώσει τήν σημαία τοῦ ἀγῶνος πέραν τῶν 25 ἐτῶν καί δέν τήν ὑποστέλλουν, διότι πιστεύουν ὅτι μ’ αὐτόν τόν τρόπο δοξάζεται ὁ Θεός. Ἐμεῖς ἔχομε νά τοὺς ποῦμε: ἀδελφοί, κουράγιο· εὐρισκόμεθα κοντά σας. “Εἰ ὁ Θεός μεθ’ ἡμῶν, οὐδεὶς καθ’ ἡμῶν”. Ἀς συνεχίσωμε, λοιπόν, τὸν ἀγῶνα μας. Ἀς συνεχίσωμε τὸν ἀγῶνα γιὰ τήν Ὁρθοδοξία μας. Ἀγῶνα τὸν ὁποῖο ὅλοι ἐσεῖς λαμπρύνετε μέ τήν παρουσία σας ἐδῶ... Νά εἰσθε βέβαιοι ὅτι ἡ νίκη εἶναι μαζί μας. “Ἀδελφός ὑπὸ ἀδελφοῦ βοηθούμενοι ὡσεὶ πόλις ὀχυρά”. Ζήτω ἡ Ὁρθοδοξία! Χριστὸς Ἀνέστη!».

Ἠκολούθησαν χαιρετισμοὶ τῶν συνδιοργανωτῶν τῆς συγκεντρώσεως καί ἐν συνεχείᾳ ἐγένετο πορεία πρός τήν Βουλὴν ὅπου ἐπεδόθη σχετικὸν ψήφισμα.

Δυστυχῶς, τό γεγονὸς τῆς συγκεντρώσεως «ἐτάφη»

τοῦ ἱεροῦ ἀγῶνος μας, ἀπορρίπτοντες τήν ὁμολογίαν καί τάς προϋποθέσεις του ὡς τάς διεχάραξαν οἱ πρῶτοι Ἀρχιερεῖς μας ἐν ἔτει 1935 καί ἀκολούθως εἰς ἄλλας χρονολογίας καί ἡ Ἱ. ἡμῶν Σύνοδος ἐπανέλαβεν ἐν ἔτει 1974 δι’ Ἐγκυκλίου τῆς.

Διὰ ταῦτα:

Ἐφιστῶμεν τήν προσοχήν ὑμῶν εἰς ὑπακοήν καί ἐναρμόνισιν τῶν πνευματικῶν καθηκόντων σας πρός τήν αὐτήν καί μίαν ἐξ ἀρχῆς παραδοσιακὴν γραμμὴν τῆς μαρτυρικῆς Ἐκκλησίας μας, πρός ἀποφυγὴν ἀνομοιομορφίας, διχοστασιῶν καί σκανδαλισμῶν καί κατακρίσεων ἔσωθεν καί ἔξωθεν καί, τό χεῖριστον, πῶσιν τῶν ἀδυνάτων μέ αἰτιολογίαν τήν ἱεροκατηγορίαν.

Δηλοῦται ἔτι ἅπαξ ὅτι ἡ αὐτὴ ἰδεολογία ἀπὸ τῆς συστάσεως τοῦ ἱεροῦ ἡμῶν ἀγῶνος καί εἰς τό διηνεκές διαμένει καί δέον νά ἐφαρμόζεται, διὰ τήν πληρότητά της καί τήν ὁμοιομορφίαν τῶν ἱερατικῶν καθηκόντων συμφώνως πρός τοὺς Πατέ-

ρας τῆς Ἐκκλησίας καί τήν Ἐγκύκλιον τοῦ 1974 «Οὕτω φρονοῦμεν, οὕτω λαλοῦμεν».

Οὐδεμία συγκατάβασις χωρεῖ εἰς τὰ τῆς πίστεως, καθ’ ἣ καί αὐτό τό βάπτισμα τῶν νεοημερολογιτῶν θεωρεῖται ἄκυρον, διότι πέραν τοῦ οἰκουμενιστικοῦ μανδύου πού περιεβλήθη ἡ Ἐκκλησία των, οὔτε ὁ τύπος τῶν τριῶν καταδύσεων ἐπὶ τό πλεῖστον τηρεῖται, ἀντικατασταθεῖς διὰ τῆς ἐπιχύσεως τοῦ ὕδατος τῆς κολυμβήθρας εἰς τὸν βαπτιζόμενον.

Δέον ὅθεν ὅπως κρατῶμεν ἐπακριβῶς τήν ἱεράν παρακαταθήκην τῆς Ἐκκλησίας μας ἵνα εὐοδοῦται ὁ ἱερός ἡμῶν ἀγὼν καί ἡμεῖς ὡς γνήσιοι φύλακες τῆς ὀρθοδοξίας καί ὑπηρεταὶ τοῦ Εὐαγγελίου, ἀξιοθῶμεν τῆς τιμῆς παρὰ Θεοῦ μετὰ τῶν ὁμολογητῶν τῆς πίστεώς μας.

Μετ’ εὐχῶν διαπύρων
Ο ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΟΣ

† Ὁ Ἀθηνῶν Χρυσόστομος

Ὁ Οἰκουμενισμός εἶναι ἐνάντιος ὄχι μόνον εἰς τό συμφέρον τῆς Πίστewς ἀλλά καί τῆς Πατρίδος

Αποκαλυπτικά διά τόν κύριον πρωταγωνιστήν τῶν σχεδίων τοῦ Οἰκουμενισμοῦ «Πατριάρχην» κ. Βαρθολομαῖον Ἀρχοντώνην, εἶναι τά ὅσα γράφει εἰς τό νεοεκδοθέν βιβλίον του ὁ νεοημ/της Θεολόγος κ. Παναγιώτης Φούγιας «Ἰσλάμ». Εἰς τήν σέλ. 238, ἀναφερόμενος εἰς τήν τακτικήν τῶν Ὁθωμανῶν γράφει (αἱ ὑπογραμμίσεις ἡμέτεραι): «Μέ ἀνήθικους τρόπους διέφθειραν τοὺς ταγούς τῆς Ἐκκλησίας καί τοὺς Ἑλληνες Κοινοτάρχες, γιά νά μποροῦν νά ἔχουν τυφλά ὄργανά τους ἀνεπαρκῆ καί ἄτολμα ἄτομα, τά ὁποῖα ἀνέβαζαν στοὺς πατριαρχικούς καί μητροπολιτικούς θρόνους καί στά κοινοτικά συμβούλια τοὺς γνωστούς γκοτσαμπάσηδες. Σημειώνουμε μετὰ γνώσεως λόγου ὅτι καί σήμερα οἱ ἰθύνοντες τῆς Τουρκίας συνεχίζουν τήν συμπεριφορά τους αὐτή ἀπέναντι στόν Οἰκουμενικό θρόνο, ἐκβιάζοντάς τον νά παίρνει ἀποφάσεις σύμφωνες μέ τίς προοπτικές τους».

Ἀποκαλυπτικά, ἐπίσης διά τόν ρόλον τοῦ Ἀθηναγόρα καί τοῦ νῦν διαδόχου του Βαρθολομαίου εἶναι καί τά ὅσα ἀναφέρει ὁ συγγραφεύς εἰς τās σελ. 250-251 τοῦ προαναφερθέντος βιβλίου του (ἐκ τοῦ κεφαλαίου ΔΙΑΛΟΓΟΙ):

«Τό Τουρκικό Κράτος, ἀπό τήν ἡμέρα τῆς ἄφιξης τοῦ Ἀθηναγόρα στήν Κωνσταντινούπολη εἶδε τόν Πρωθιεράρχη αὐτόν ὡς τό πρόσωπο πού θά ἐγκαινιάζε μιά νέα ἐποχή γιά τά δύο ἔθνη, τοὺς Ἑλληνες καί τοὺς Τούρκους, ἀλλά καί γιά τίς δύο θρησκείες, τόν Χριστιανισμό καί τό Ἰσλάμ. Βέβαια ὑπῆρχαν καί τά σχέδια τόσο τῆς Ἀμερικῆς ὅσο καί τῆς Μ. Βρετανίας, τά ὁποῖα ὀφείλε νά ὑπηρετήσῃ ὁ Ἀθηναγόρας. Καί δέν ὑπάρχει ἡ παραμικρή ἀμφιβολία, ὅτι ἐδικαίωσε τίς προσδοκίες τους. Ἐκφεύγει τοῦ παρόντος ἔργου ἡ ἀναφορά στό τί ἔπραξε ὁ Ἀθηναγόρας ἐπὶ τοῦ θέματος αὐτοῦ. Λέγομεν, ὅμως, τοῦτο, ὅτι οἱ προσδοκίες

ἀπό τά Μ.Μ.Ε. ἡ προεβλήθη κατὰ τρόπον παραπλανητικόν. Ἀνεφέρθη ὅτι οἱ συγκεντρωθέντες ἦσαν ὀλίγοι δεκάδες ἢ ἑκατοντάδες (εἰς τήν καλυτέραν περίπτωσιν) καί ὅτι τό θέμα τῆς συγκεντρώσεως ἦτο αἱ ταυτότητες καί οὐδεὶς λόγος ἐγένετο διά τήν Ἱ. Μονήν Ἐσφιγμένον.

Εἰς τοῦτο συνετέλεσε καί ἡ παρουσία παρεισάκτων στοιχείων, οἱ ὁποῖοι ἐξεφώνουν ἀνεξέλεγκτα, ἢ καί ἄσχετα συνθήματα μέ ἀποτέλεσμα νά μή προβληθῇ ὅσο θά ἔπρεπε ὁ διωγμός τῶν ζηλωτῶν.

Τοῦτο ὁδηγεῖ τήν Ἱ. Σύνοδον εἰς τήν ἐπανεξέτασιν τοῦ ὅλου θέματος τῆς ἀξίας τῶν ἀνοικτῶν συγκεντρώσεων.

αὐτές ἐξυπηρετοῦνται καί σήμερα ἀπό τόν ἔνοικο τοῦ Φαναρίου. Πῶς ἀλλιῶς θά μπορούσαν νά ἐρμηνευθοῦν οἱ ἄσχημες σχέσεις του μέ τή Μόσχαι;

Ὁ Πατριάρχης Ἀθηναγόρας ἔκανε τολμηρά βήματα μέ στόχο νά φέρεῖ κοντά Χριστιανούς καί Μουσουλμάνους. Ἐνῶ οἱ Ἑλληνες εἶχαν παρεξηγήσει τά φιλοτουρκικά αἰσθήματα τοῦ Ἀθηναγόρα, οἱ Τούρκοι δέν μπόρεσαν ποτέ νά ἐκτιμήσουν τή μεγάλη προσφορά του. Ἔτσι, ἔφυγε παρεξηγημένος ἀπό τοὺς Ἑλληνες τῆς Πόλης καί ἀδικημένος ἀπό τοὺς Τούρκους, ἀλλ' ἔμεινε στήν ἱστορία τῆς Ἐκκλησίας ὡς ὁ Μεγάλος Πρωθιεράρχης τῆς Ὁρθοδοξίας.

Τό ὄραμα τοῦ Ἀθηναγόρα φαίνεται νά ἐμπνέει ἀκόμη ἐκείνους πού ἐπιχειροῦν τήν προώθηση τῶν σημερινῶν διαθρησκειακῶν διαλόγων. Ὅμως ἡ συμπεριφορά τῆς ἄρχουσας τάξης τῶν Τούρκων φαίνεται νά φαλκιδεύει τό πνεῦμα τοῦ διαλόγου, ἐφόσον μέ ὑπόγειες κινήσεις στοχεύουν στή ἀνασύστασιν τῆς Ὁθωμανικῆς Αὐτοκρατορίας σέ βάρος ἀνεξαρτήτων Χωρῶν, ὄχι στή βάση τοῦ τουρκισμοῦ, ἀλλά τοῦ Μουσουλμανισμοῦ. Ὑποψίες, ἀκόμα, γεννιῶνται καί γιά τίς διοικητικές διεκδικήσεις πού ἐγείρει τελευταῖα τό Οἰκουμενικό Πατριαρχεῖο ἐπὶ ἐλληνικῶν ἐδαφῶν, τά ὁποῖα οἱ Ἑλληνες ἀπελευθέρωσαν μέ θυσία πολλῶν χιλιάδων ἀδελφῶν μας. Γνωστές εἶναι ἄλλωστε οἱ δηλώσεις τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου κάθε φορά πού ἐπισκέπτεται τή χώρα μας. Ποτέ δέν περιορίζεται σέ ἐκκλησιαστικές ἢ πνευματικές δηλώσεις, ἀλλά κάνει καί πολιτικές, οἱ ὁποῖες κατὰ τό ἥμισυ εὐνοοῦν τίς βλέψεις τῶν Τούρκων. Τό λάθος στήν περίπτωση αὐτή εἶναι λάθος τῶν πολιτικῶν ἀξιωματῶν τῆς χώρας μας, πού, μολοντί γνωρίζουν πού στοχεύει ὁ κ. Βαρθολομαῖος μέ τίς μεσοβέζικες δηλώσεις του, παραμένουν ἀδιάφοροι».

Ἀδελφοί, βλέπετε ὅτι ἡ τακτική τοῦ οἰκουμενισμοῦ εἶναι ἐνάντια τόσο εἰς τήν Πίστιν, ὅσο καί εἰς τό συμφέρον τῆς Πατρίδος. Ἐξυπηρετεῖ δέ τά σχέδια τῆς Νέας Ἐποχῆς ἡ ὁποία προωθεῖ τόν τουρκικόν ἐπεκτατισμόν. Ἄς μείνωμεν ἡμεῖς σταθεροί, διατηροῦντες τήν γνησιότητα τῆς πίστεως, ἐν φόβῳ Θεοῦ καί ταπεινώσει ἵνα μή ἀποπέσωμε τόν τιμαλφῇ τοῦτον θησαυρόν τόν ὁποῖον ὁ Κύριος μᾶς ἐνεπιστεύθη. Ταυτοχρόνως ἄς προσευχόμεθα καί δι' ὅσους εὐρίσκονται ἐγκλωδισμένοι εἰς τήν κρατούσα Ἐκκλησίαν νά εὕρουν τήν ἀληθῆ ὁδόν τῆς σωτηρίας εἰς τήν ἐκκλησίαν τῶν πατρῶων παραδόσεων. Ἀμήν.

ΕΟΡΤΑΣΜΟΣ ΚΥΡΙΑΚΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ ΕΙΣ ΑΘΗΝΑΣ

«Η ΟΡΘΟΔΟΞΙΑ ΔΙΑΧΡΟΝΙΚΑ ΑΝΤΙΜΕΤΩΠΗ ΜΕ ΤΟΝ ΘΡΗΣΚΕΥΤΙΚΟ ΦΑΝΑΤΙΣΜΟ»

Έν συνεχείᾳ δημοσιεύομεν τό δεύτερον μέρος τῆς ὁμιλίας τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Ἀττικῆς καί Βοιωτίας κ. Χρυσοστόμου.

Οἱ εὐσεβεῖς κληρικοί καί λαϊκοί ἀντέδρασαν

Ὁ Πατριάρχης Κων/πόλεως Ἅγιος Γερμανός παραιτεῖται. Ὁ Ἅγιος Ἰωάννης ὁ Δαμασκηνός εὐρισκόμενος ἐκτός τῶν ὁρίων τῆς Αὐτοκρατορίας ἄρχισε νά γράφει τούς περίφημους λόγους του καί νά στηρίζει τούς ἀγωνιστές πιστούς. Ὁ Θηριώνυμος Αὐτοκράτορας ἔγινε πύο σκληρός ἀκόμη. Ἐκδίδει νέο διάταγμα διά τοῦ ὁποίου ἐπέβαλε τήν κατάργιση τῆς τιμῆς τῶν Ἀγίων Εἰκόνων, καί τῶν Ἀγίων Λειψάνων, τήν συντόμευση τῶν Ἱερῶν Ἀκολουθιῶν, τόν περιορισμό τῶν νηστειῶν, τόν καθορισμό τοῦ ἀριθμοῦ τῶν Μοναχῶν καί τῶν Ἱερέων καί ἐπεβλήθη ἡ ἐπικύρωση τῆς ἐκλογῆς τῶν Ἐπισκόπων ἀπό τόν Αὐτοκράτορα. Οἱ εὐσεβεῖς ἀντέδρασαν ὁμοίως καί τά ὑπόλοιπα 4 Πατριαρχεῖα δηλ. τῆς παλαιᾶς Ρώμης, Ἀλεξάνδρειας, Ἀντιόχειας καί Ἱεροσολύμων. Ὁ Αὐτοκράτορας ἀπήντησε μέ διωγμό τῶν Ὁρθόδοξων. Τήν πολιτική τοῦ Λέοντος συνέχισε καί ὁ υἱός του Κων/νος ὁ Κοπρώνυμος. Αὐτός εἶχε ἀνατραφεῖ ὡς εἰκονομάχος καί ἦταν σκληρότερος τοῦ Πατέρα

του. Ἦταν δηλ. Θηριωνύμου Θηριωδέστερος. Αὐτός σκέφθηκε ὅτι ἡ εἰκονομαχία χρειάζεται θεολογική ἐπικύρωση. Γι' αὐτό συνεκάλεσε σύνοδο στό Ἀνάκτορο τῆς Ἱερείας, τό 754. Ἡ ψευδοσύνοδος αὐτή διήρκησε 6 μῆνες. Σ' αὐτήν δέν μετείχαν ἐκπρόσωποι τῶν ἄλλων Πατριαρχείων παρόλα ταῦτα ὀνομάσθηκε ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΗ. Ἐκεῖ καταδικάσθηκε ἡ Ὁρθοδοξία, δηλ. ἡ τιμή τῶν ἁγίων εἰκόνων καί ἐπικυρώθηκαν οἱ πλάνες τοῦ εἰκονομάχου Αὐτοκράτορα. Ἐδῶ εἶμαι ὑποχρεωμένος νά ἀναφερθῶ καί ἐγώ γιά τήν νέα μεγάλη Οἰκουμενική Σύνοδο πού θέλουν νά κάνουν σήμερα ὅλα τά Πατριαρχεῖα καί οἱ Ἀρχιεπισκοπές τῶν Αὐτοκέφαλων Ἐκκλησιῶν, ὅχι γιά νά καταδικάσουν τήν Παγκοσμιοποίηση καί τόν Οἰκουμενισμό, ἀλλά τούς ἀπογόνους τοῦ Ἀβελ, καί ὅλων ὧσων ἀγωνίσθηκαν γιά τά ἰδανικά καί τά ἰδεώδη τῆς πίστεώς μας. Θέλουν νά κάνουν τή σύνοδο αὐτή γιά νά καταδικάσουν αὐτούς πού τούς ἐλέγχουν, αὐτούς πού θέλουν νά παραμείνουν σταθεροί καί πιστοί σέ αὐτά πού παρέλαβαν, ἀποκαλόντας τούς σχισματικούς.

Μήπως κάνω λάθος, ἔτσι δέν μᾶς ὀνομάζουν ὅλοι αὐτοί πού ἔχουν τό μαχαίρι καί τό καρβέλι στό χέρι τους; Ἄς γνωρίζουν ὅμως ὅτι ὁ ἀγώνας πού κάνουμε δέν εἶναι προσωπικός οὔτε ἰδιωτικός, ἀλλά εἶναι ἀγώνας γιά τήν κάθαρσή μας καί τή διάσωση τῆς ἀλήθειας τοῦ Εὐαγγελίου. Πάντοτε θά μᾶς ἔχουν μπροστά τους ὡς ὀρθόδοξη συνειδητή ἀντίσταση ἐναντίον κάθε καινοτομίας, μισαλοδοξίας καί φανατισμοῦ.

Ἀπό τή στιγμή πού ἡ πλάνη περιεβλήθη συνοδικό δῆθεν κύρος, ἄρχισε ἡ συστηματική ἐφαρμογή της διά τῆς βίας. Ἀπομακρύνθηκαν οἱ Ἱερές εἰκόνες ἀπό τούς ναούς καί κατεστράφηκαν. Οἱ τοιχογραφίες καί τά ψηφιδωτά ἀσβεστωνόντουσαν καί στή θέση τους ζωγράφιζαν φυτά, ζῶα, πτηνά καί τοπία. Οἱ Ὁρθόδοξοι ἐδιώκοντο καί ἐβασανίζοντο.

Τόν Κων/νο Ε' διεδέχθη ὁ Λέων ὁ Γ' ὁ ὁποῖος δέ βασιλεύσε πολλά χρόνια, διότι πέθανε νωρίς. Τόν διεδέχθη ὁ Κων/νος ὁ ΣΤ' σέ ἡλικία 2 ἐτῶν. Οὐσιαστικά ὅμως κυβερνοῦσε ἡ μητέρα του ἡ Αὐτοκράτειρα Εἰρήνη ἡ Ἀθηναία. Αὐτή ἡ βασίλισσα ἐπανεφέρει σιγά-σιγά καί μέ μεθοδικότητα τήν Ὁρθοδοξία. Πατριάρχης ἔγινε ὁ Ἅγιος Ταράσιος ὁ ὁποῖος συνεκάλεσε τήν Ζ' Οἰκουμενική σύνοδο στήν Νίκαια τῆς Βιθυνίας. Ἡ Ἁγία αὐτή Σύνοδος κατήργησε τά παράνομα θεσπίσματα τῆς ψευδοσυνόδου τῆς Ἱερείας καί

παλινόρθωσε τήν Ὁρθοδοξία. Ἡ Αὐτοκράτειρα Εἰρήνην ὀνομάσθηκε Εἰρηνόνυμος καί Εἰρηνόδωρος. Ὁ ἱστορικός Θεοφάνης γράφει «καί εἰρήνευσεν ἡ τοῦ Θεοῦ ἐκκλησία, εἰ καί ὁ ἐχθρός τὰ ἑαυτοῦ ζιζάνια ἐν τοῖς ἰδίοις ἐργάταις σπείρειν οὐ παύεται. Ἀλλ' ἡ τοῦ Θεοῦ ἐκκλησία πάντοτε πολεμουμένη νικᾷ!! Αὐτό ἀκριβῶς ἔγινε. Καί πάλι ζιζάνια. Καί πάλι ταραχή στήν Ἐκκλησία. Καί πάλι ἡ Ἐκκλησία ἐνίκησε. Ἐπειτα ἀπό ὀλίγα χρόνια νέος Θηριώνυμος Λέων ἀνακηρύχθηκε Αὐτοκράτωρ. Ὁ Λέων ὁ Ε'. Μόλις ἐδραϊώθηκε καί αὐτός στόν θρόνο, ἐπαναφέρει τήν εἰκονομαχία.

Ἡ Ἱστορία ἐπαναλαμβάνεται ἀπό τήν ἀρχή. Ὁ Πατριάρχης ὁ Ἅγιος Νικηφόρος, ἀρνεῖται νά συναινέσει καί παραιτεῖται. «Πατριάρχης» γίνεται ἕνας ἔγγαμος, λαϊκός σπαθάριος στρατιωτικός δηλ. ὁ Θεόδωρος Κασσιτεράς. Αὐτός πειθήνιο ὄργανο τοῦ εἰκονομάχου Αὐτοκράτορα συγκαλεῖ ψευδοσύνοδο στήν Ἁγία Σοφία τό 815 ἡ ὁποία ἐπανέφερε σέ ἰσχύ τὰ θεσπίσματα τῆς συνόδου τῆς Ἱερείας. Ξανά διωγμοί. Ξανά ἐξορίες, βασανιστήρια, σφαγές. Νέα ἀναταραχή στήν Ἐκκλησία καί στό κράτος.

Ἕνας στρατηγός ὀνόματι Μιχαήλ ἐπαναστατεῖ καί ἀνακηρύσσεται Αὐτοκράτορας. Ἄν καί αὐτός εἰκονομάχος, σταμάτησε πάντως τούς διωγμούς καί ἐπῆλθε μιᾷ ἡρεμία. Ὁ Υἱός τοῦ Μιχαήλ, ὁ Θεόφιλος ἦταν ὁ τελευταῖος εἰκονομάχος Αὐτοκράτορας. Δέν μιμήθηκε τόν πατέρα του στήν ἀνεκτικότητα ἀλλά προσπάθησε νά ξαναζωντανεύσει τήν εἰκονομαχία. Καί ἰδοὺ πάλι νέοι διωγμοί τῶν Ὁρθοδόξων. Ὁ Θεόφιλος συνέλαβε καί τούς Ἁγίους Θεόδωρο καί Θεοφάνη τοῦ Γραπτούς, οἱ ὁποῖοι ὀνομάσθηκαν ἔτσι γιατί πρὶν τούς ἐξορίσει, διέταξε νά χαράξουν στά μέτωπά τους ὀνειδιστικούς στίχους. Ἡ σύζυγος ὅμως τοῦ Θεοφίλου ἡ Θεοδώρα, ἦταν κρυφά Ὁρθόδοξη καί τιμοῦσε τίς ἅγιες εἰκόνες. Λέγεται ὅτι ὁ Θεόφιλος, ὅταν ἀρρώστησε πρὸ τοῦ θανάτου του ὑπέφερε πολύ καί μετανόησε γιά ὅσα εἶχε κάνει καί μάλιστα πρὶν παραδώσει τό πνεῦμα, ἡ Βασίλισσα Θεοδώρα τοῦ ἔφερε τίς κρυμμένες εἰκόνες πού εἶχε καί τίς ἀσπάσθηκε. Ἡ Βασίλισσα Θεοδώρα φρόντισε γιά τήν ἀναστήλωση τῶν Ἁγίων Εἰκόνων. Πατριάρχης ἔγινε ὁ Ἅγιος Μεθόδιος. Συναθροίστηκε ὁ λαός, ἐπανῆλθαν οἱ ἐξοριστοί, συνήχθηκαν οἱ γύρω ἀσκητές καί ὅλοι μαζί κρατώντας τίς Ἁγίες Εἰκόνες ἔκαναν λιτανεῖα στήν Κων/πολη καί πανηγύρισαν τήν νίκη τῆς Ὁρθοδοξίας. Ἐκτοτε καθιερώθηκε νά ἐορτάζεται ὁ θρίαμβος τῆς Ὁρθοδοξίας κάθε πρώτη Κυριακή τῶν νηστειῶν. Πόσοι δέν ἐφθόνησαν τήν Ὁρθοδοξία; Νέρωνες, Διοκλητιανοί, Δέκιοι, Ἰουλιανοί, ἀγωνίσθηκαν νά ἐξα-

λείψουν τήν εὐσέβεια, ἀπό τό πρόσωπο τῆς γῆς, ἀλλά αὐτή περισσότερο ἐκραταιοῦτο. Πόσοι, ὄχι μόνο ἄπιστοι καί ξένοι ἀλλά καί ἐκ τῶν σπλάγχχνων τῆς Ἐκκλησίας προερχόμενοι, οἱ αἵρετικοί δέν δοκίμασαν νά τήν ἐξαφανίσουν; Ὅμως ἡ Ἐκκλησία ἐνίκησε. Παρέμεινε καί παραμένει ὅπως τήν παρέδωσε ὁ Κύριος. Ὅπως ἐδίδαξαν οἱ Ἀπόστολοι. Ὅπως τήν ἐγνώρισαν οἱ Πατέρες καί οἱ ἅγιοι ὅλων τῶν αἰώνων. Παραμένει ἡ Μία Ἁγία Καθολική καί Ἀποστολική Ἐκκλησία, πού κράτησε ἀνόθευτο τό πνεῦμα τοῦ Χριστοῦ. Αὐτῆς τῆς γνησίας Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας τούς ἀγῶνες καί τή νίκη ἐορτάζουμε τήν Κυριακή αὐτή. Εἶναι ἡ μεγάλη πνευματική νίκη τῆς πίστεως. Ἡ νίκη γιά τήν ὁποία γράφει ὁ Εὐαγγελιστής Ἰωάννης ὁ Θεολόγος. «Αὕτη ἐστίν ἡ νίκη ἡ νικήσασα τόν κόσμον ἡ πίστις ἡμῶν». Αὕτη ἡ συνεχῆς πάλη τῶν ὀργάνων τοῦ διαβόλου μέ τούς δούλους τοῦ Θεοῦ συνεχίστηκε καί στοὺς ἐπόμενους αἰῶνες. Φράγκοι καί Ἀγαρινοί πέρασαν ἀπό τὰ μέρη μας, καί ξανά πάλι διωγμοί, θυσίες, μαρτυρικά αἵματα. Νέφος νεομαρτύρων ἀνέτειλε ἀπό τήν πατρίδα μας. Καί πάλι ἡ Ὁρθοδοξία ἐνίκησε, διότι μετὰ τό Γολγοθὰ ἀκολούθησε ἡ Ἀνάσταση.

Ὅταν ἔφυγαν οἱ βάρβαροι καί ἐλευθερωθήκαμε, τότε βρέθηκαν ἄνθρωποι τῆς Ἐκκλησίας Ἱερεῖς καί Ἀρχιερεῖς, οἱ ὁποῖοι συνεργάσθηκαν μέ ἕνα ἀντίθετο κράτος καί ἐκδίωκαν τούς ἀληθινούς πιστοὺς. Τὰ προοίμια ἄρχισαν νωρίς. Ἐπὶ βαυαρικῆς βασιλείας. Τότε ὁ Θεός ἀνέδειξε ὅπως στήν Π. Διαθήκη Προφῆτες, νέ-

ους Προφήτες, γιά νά ἀφυπνήσουν τήν συνείδηση τοῦ λαοῦ. Οἱ Ὅσιοι Χριστόφορος Παπουλάκος καί Κοσμάς Φλαμιάτος. Ἐν συνεχείᾳ φθάνουμε στό 1924 μέ τήν ἐπάρατη ἀλλαγὴ τοῦ ἐορτολογίου πού ἔγινε γιά τήν διευκόλυνση τῆς προσεγγίσεως μέ «τάς ἀδελφάς τῆς Ἐκκλησίας τῆς δύσεως». Τότε ὅπου δυστυχῶς οἱ ταγοί τῆς Ἐκκλησίας καί τῆς πολιτείας κατὰ πλειοψηφία στραγγάλισαν τήν μακραίωνη παράδοση τῆς Ἐκκλησίας καί τοῦ ἔθνους, χτυπώντας χωρίς οἶκτο καί εὐθύνη τήν σπονδυλική στήλη τῆς Μητέρας Ἑλλάδος. Αὐτό πού ὁμολογῶ καί λέω τώρα εἶναι μιά πραγματικότητα διότι ἐφόσον ἔσχισαν τό λαό τοῦ Θεοῦ, τόν δίχασαν αὐτομάτως σέ δύο μεγάλα ἀντιμαχόμενα στρατόπεδα, τοῦ Παλαιοῦ καί τοῦ Νέου Ἡμερολογίου, μέ ἀποτέλεσμα σήμερα νά μή μπορεῖ κανεῖς νά μαζέψει τούς πικρούς αὐτοὺς καρπούς τοῦ διχασμοῦ, τῆς ἀδιαφορίας, τῆς ἰσοπεδώσεως καί ἐν γένει ὅλης αὐτῆς τῆς ἀποστασίας ἀπό τόν λόγο τῆς ἀληθείας τοῦ Κυρίου μας. Τότε πού ἔγινε αὐτό τό πραξικοπηματικό πνευματικό ἔγκλημα μέ μιά τηλεγραφική ἐγκύκλιο καί δίχως ἀπόφαση συνόδου ὁ εὐσεβὴς λαός ἀντιδρᾷ. Μᾶς Φράγκεισαν, ἀναφωνεῖ καί διαμαρτύρεται. Οἱ δυνάμεις τοῦ σκότους ἀρχίζουν καί πάλι τούς διωγμούς. Ὁ Τ. Σταυρός ἐμφανίζεται ὅμως πάνω στό λόφο τοῦ Ὑμηττοῦ στίς 14 Σεπτεμβρίου τοῦ 1925, καί στηρίζει τούς ἀγωνιζομένους Χριστιανούς. Ἡ ἱστορία τῶν Διωγμῶν ἐπαναλαμβάνεται. Ξαναζωντανεύουν οἱ διωγμοί. Τό 1927 στήν Μάνδρα Ἀττικῆς μιά γυναίκα ἡ **Αἰκατερίνη Ρούτη πέφτει νεκρή** ἀπό τά χτυπήματα τῶν Ἀστυνομικῶν, ἐνῶ μιά ἄλλη γυναίκα ἡ **ὁμολογήτρια Ἀγγελική Κατσαρέλου τραυματίζεται στό κεφάλι ἀπό σφαῖρα**. Τό 1932 στό Μενίδι φανατικοί ὁπαδοί τοῦ Χρυσόστομου Παπαδόπουλου τοῦ μεταρρυθμιστῆ τοῦ Ἐορτολογίου **ἀποπειρῶνται νά δηλητηριάσουν τόν π. Ἱερώνυμο τόν Ἀγιορείτη**, κτήτορα τῆς Ἱ.Μ. Ἀγίας Παρασκευῆς Ἀχαρνῶν. Τό 1935 ὁ **ὀγδονταετής παπα-Γιώργης Ἀντωνίου ἀποθνήσκει μέσα στίς φυλακές τῆς Χαλκίδος**.

Ἀναρίθμητοι οἱ ἱερεῖς μας οἱ ὁποῖοι ἐγεύθησαν τήν διαπόμευση καί τόν ἐξευτελισμό τοῦ ἀποσηματισμοῦ καί τοῦ βιαίου ξυρίσματος ἀπό τά φανατισμένα ὄργανα τῶν καινοτόμων. Ἀμέτρητοι οἱ λαϊκοί μας πού ἐδοκίμασαν τά κτυπήματα τῶν ροπάλων καί τά καυτά νερά τῆς πυροσβεστικῆς πού τούς ὑποδεχόντουσαν στίς εἰρηνικές τους συνάξεις. Οἱ Ἀρχιερεῖς καί οἱ Ἱερεῖς μας ἐσύροντο εἰς φυλακές καί ἐξορίες. Οἱ ναοί μας σφραγιζόντουσαν. Ἐπιτάφιοι ἀνατρέποντο ἐν ὥρᾳ λιτανείας, καί τό πλέον φρικτόν, τά Ἀχραντα

Μυστήριά μας ποδοπατοῦντο καί βεβηλονόντουσαν (κάτι τέτοιο συνέβη τό 1929 στήν Δεσφίνα ἐνῶ λειτουργοῦσε ὁ αἰμύνηστος παπα-Θεωνᾶς μετά τόν καθαγιασμό τῶν τιμίων δώρων στό ἐξαιρέτως, ἄνοιξε ἀπότομα ἡ θύρα τοῦ Ναοῦ καί εἰσῆλθε μαινόμενος ὁ τότε Ἐπίσκοπος Φωκίδος Ἰωακείμ μέ τή συνοδεία του. Ἀμέσως προχώρησε πρὸς τό Ἅγιο Βῆμα γρονθοκόπησε τόν Ἱερέα σπρώχνοντάς τον καί ἐν συνεχείᾳ **ἔριξε κάτω τά Ἱερά Σκεύη μαζί μέ τό Ἅγιο Σῶμα καί τό Τίμιο Αἷμα τοῦ Κυρίου μας καί τά ποδοπάτησε**). Ὅλα αὐτά καί πολλά ἄλλα ὑπέστησαν ὅσοι ἀγωνίσθηκαν νά διασώσουν καί νά μεταλαμπαδεύσουν ἀνόθευτη τήν πίστη τῶν πατέρων, τήν πίστη τῆς Ὁρθοδοξίας ἐπειδὴ δέν θέλησαν νά συσχηματισθοῦν μέ τίς ἰδέες καί τά φρονήματα τῶν προοδευτικῶν τοῦ κόσμου. Λέγει σχετικῶς ὁ Κύριος «Εἰ ἐκ τοῦ κόσμου ἦε ὁ κόσμος ἂν τό ἴδιον ἐφίλει. Ἐπεὶ δέ ἐκ τοῦ κόσμου οὐκ ἔστε διὰ τοῦτο μισεῖ ὑμᾶς ὁ κόσμος». Παρ' ὅλα αὐτά ὅμως, τούς διωγμούς, τίς φυλακίσεις, τίς ἐξορίες τήν ἀγριότητα αὐτῶν τῶν φανατικῶν πού καταπίεζαν τίς ἑκατοντάδες χιλιάδες τῶν συνειδητῶν Χριστιανῶν πού εἶχαν παραμείνει στήν παράδοση τῆς Ὁρθοδοξίας, ἡ Ἐκκλησία ἀντέταξε ὡς ὄπλο τήν Ἀγιότητα. Αὐτό ἦταν πάντα τό ὄπλο τῶν Ὁρθοδόξων. Θά μοῦ ἐπιτρέψετε νά ἀναφερθῶ σέ τρία μόνο πρόσωπα τοῦ Ἱεροῦ αὐτοῦ κινήματος τῆς Εὐσεβείας, τά ὁποῖα ἀποτελοῦν ἐνδεικτικά παραδείγματα τοῦ ἥθους τῶν ἀληθινῶν δούλων τοῦ Θεοῦ.

Ὁ Πατήρ Εὐγένιος Λεμονῆς

Ἦταν ἀπό τούς πρώτους ἐκείνους πατέρες τοῦ Ἁγίου Ὁρους πού βγῆκαν ἀπό τό περιβόλι τῆς Παναγίας γιά νά στηρίξουν τόν ἀγῶνα ὑπέρ τῶν Πατρῶν Παράδοσεων. Διακρίθηκε γιά τήν ἐλεημοσύνη του. Στήν κυριολεξία ἄδειαζε τίς τσέπες του στήν ἐλεημοσύνη. Δέν εἶχε κάν γιά τό εἰσιτήριο τοῦ τράμ. Αὐτό τό ἤξεραν

οί οδηγοί και οί εισπράκτορες και τόν μετέφεραν δωρεάν. Κατά τήν ἐποχή τῶν διωγμῶν ἔστειλαν 4 Ἀστυνομικούς νά τόν συλλάβουν, οί δύο ἔμειναν ἔξω καί οί ἄλλοι δύο πῆγαν μέσα στό σπίτι πού λειτουργοῦσε γιά νά τόν συλλάβουν. Τότε ἔμεινε στήν οἰκία τῆς οἰκογένειας Δαμαλά ὅπου στήν ὀροφή εἶχαν φτιάξει ἕνα μικρό ἐκκλησάκι γιά νά λειτουργεῖ ὁ Πατήρ Εὐγένιος. Μετά ἀπό λίγο οί δύο Ἀστυνομικοί ἐπιστρέφουν ἔντρομοι. Δέν μπόρεσαν νά τόν συλλάβουν διότι τόν εἶχαν δεῖ νά ὑπερίπταται τοῦ ἐδάφους. Αὐτό τό θέαμα εἶχαν παρατηρήσει καί πολλά παιδιά τότε. Τόν ἔβλεπαν νά μὴν πατάει στό ἔδαφος ἀλλά νά ὑπερίπταται τοῦ ἐδάφους.

Σέ αὐτόν τόν γέροντα ἐμφανίστηκε κάποτε ἡ Παναγία μας καί τοῦ εἶπε «Σήκω, σήμερα βγάζουν τόν Χρυσόστομο» 3 φορές τοῦ μίλησε καί τότε πῆρε τό δρόμο γιά τό Α' Νεκροταφεῖο. Ἐκεῖ βλέπει Ἱερεῖς καί Ἀρχιερεῖς μέ πετραχεῖλια καί ὁμοφώρια νά ἀπομακρύνονται ἀπό τόν τάφο. Πλησιάζει τόν νεκροθάπτη πού σκέπαζε γρήγορα ἕνα δυσῶδες σῶμα. Τοῦ λέει ὁ νεκροθάπτης «Πάτερ μέ τό Παλαιό εἰσαι;» «Ναί μέ τό Παλαιό εἰμαι», ὁ δέ νεκροθάπτης ἀπαντᾷ «καί ἐγώ ἀπό αὐτή τή στιγμή εἰμαι μέ τό Παλαιό...». Τό δυσῶδες καί ἀδιάλυτο σῶμα ἦταν τοῦ Χρυσόστομου Παπαδόπουλου μεταρρυθμιστή τοῦ Ἑορτολογίου πού δίχασε τήν Ἑλλάδα μας στά δύο καί σέ περισσότερα κομμάτια. Γιά τόν π. Εὐγένιο διηγοῦνται πολλά γιά τήν διορατικότητά του καί τά ἄλλα χαρίσματα αὐτοῦ.

Δέν τά ἀπέκτησε ὅμως δωρεάν. Ἐτρωγε ἐλάχιστα ὅσο γιά νά ζεῖ. Ὅταν κοιμήθηκε πῆγαν οἱ ἱερεῖς Μερκούριος καί Χρυσόστομος ὁ σημερινός προκαθήμενος τῆς Ἐκκλησίας μας νά τοῦ ἀλλάξουν ρούχα καί νά τόν ἐτοιμάσουν. Ἐκεῖ ἀνακάλυψαν ὅτι ἔφερε ἀπό μέσα του ἕνα μεγάλο σιδερένιο σταυρό πού ζύγιζε 15 ὀκάδες (δηλ. 18 κιλά) στερεωμένος μέ ἀλυσίδες. Γι αὐτό ἦταν κυρτωμένος, καί ὅλοι νόμιζαν ὅτι ἀπό τήν ἡλικία εἶχε κυρτώσει. Τέτοιους Ἱερεῖς εἶχαμε τότε.

Ὁ π. Ἰωάννης Βαξεβανόπουλος

Κτήτωρ τῆς Ἱ.Μονῆς Ἀγίου Δημητρίου Ἀμφιάλης καί τῆς Ἱ.Μ. Ἀγίας Τριάδος Ν. Πεντέλης.

Ἀπό τούς πρώτους ἀγωνιστές Ἱερεῖς τῆς Ἐκκλησίας μας. Ὡς Μοναχός εἶχε ἀγωνισθεῖ σκληρά κατὰ τῶν παθῶν. Κάποτε, ὅταν εἶχε ἔντονο πόλεμο ἀπό τά πάθη του ἀκολούθησε αὐτή τήν τακτική. Διάβαζε ὅλο τό ψαλτήρι, καί τούς 150 ψαλμούς ἀπό τό πρωί μέχρι τό βράδυ κάθε ἡμέρα. Αὐτό γινόταν ἐπὶ 5 συναπτά ἔτη μέχρι πού ἔπαυσε ὁ πόλεμος. Ὅταν μετὰ ἀπό καιρό, ἀφοῦ χειροτονήθηκε Ἱερέας εἶχε ξανά τέ-

τοιο πόλεμο, ἔβαλε κανόνα στόν ἑαυτό του νά τρώγει μόνο ψωμί καί νερό κάθε ἐβδομάδα μέχρι πού ἔφθασε στήν ἀπάθεια. Ὅσοι τόν γνώρισαν εἶναι πεπεισμένοι γιά τήν Ἀγιότητά του. Ἡ Ἐφημερίδα «ΟΡΘΟΔΟΞΟΣ ΤΥΠΟΣ» (στό φύλλο τῆς 15ης Ἰουνίου 1975) ἀναγνωρίζει τήν ἀγιότητα τοῦ βίου τοῦ π. Ἰωάννου καί ἀναφέρει μάλιστα καί θαύματά του. Δέν θά ἀναφερθῶ σέ λεπτομέρειες. Δέν εἶναι τοῦ παρόντος. Ἀρκεῖ μόνο τό γεγονός ὅτι ὁ πρ. Φλωρίνης Χρυσόστομος ἐξομολογεῖτο σέ αὐτόν καί αὐτός στόν πρώην Φλωρίνης. Κάποτε, στούς διωγμούς ἦλθαν οἱ Ἀστυνομικοί νά τόν συλλάβουν. Ἐκεῖνος ἦταν στόν ναό μπροστά στήν Ἀγία Τράπεζα. Οἱ Ἀστυνομικοί, ἔψαχναν παντοῦ, εἰσῆλθαν στό Ἅγιο Βῆμα, ἐρευνοῦσαν γύρω ἀπό τήν Ἀγία Τράπεζα, ἀλλά τόν π. Ἰωάννη δέν τόν ἔβλεπαν, ὥσπου ἔφυγαν ἄπρακτοι.

Ὁ π. Ἰωάννης ἀξιώθηκε διορατικοῦ καί προορατικοῦ χαρίσματος καί ἡ ἀγιότητά του ἦταν ἐμφανής στό πρόσωπό του. Ὁ Ὀρθόδοξος Τύπος στό προαναφερθέν ἄρθρο του γράφει ὅταν λειτουργοῦσε «ἦτο ὅλος ὡς ἀπό πυρός φλόγα. Τό πρόσωπό του ἔλαμπε, οἱ δέ ὀφθαλμοί του παιδικοί, ἐξώκοσμοι καί τούς ὁποίους δέν ἦτο δυνατό ἄδακρυς κανεῖς νά ἀτενίζει». Αὐτά γράφει ὁ Ὁρθ. Τύπος.

Ἀξιοσημεῖωτο εἶναι καί τό ἀκόλουθο περιστατικό.

Ὅταν κάποτε ὁ π. Ἰωάννης ἐπισκέφθηκε τόν Γέροντα, Ἱερώνυμο τῆς Αἰγίνης γιά νά ἐξομολογηθῇ, μόλις εἰσῆλθε στό κελλί του ὁ π. Ἱερώνυμος τοῦ εἶπε «Ἐγώ δέν ἐξομολογῶ, κακῶς ἦλθες σέ ἐμένα. Ἐγώ δέν ἐξομολογῶ, γιατί νά κάνετε τόσο κόπο καί νά ἔλθετε ἐδῶ;» Μέ ἀποτέλεσμα νά φύγει ὁ π. Ἰωάννης δακρυσμένος.

Ὅταν ἔφυγε ὁ π. Ἰωάννης ἡ Γερόντισσα ἡ ὁποία διακονοῦσε τόν π. Ἱερώνυμο, τοῦ εἶπε: «Γέροντα τί εἶπες στόν π. Ἰωάννη καί ἔφυγε λυπημένος; Κανεῖς δέν φεύγει ἀπό σένα μέ λύπη. Γιατί τό ἔκανες αὐτό;»

Καί ὁ π. Ἱερώνυμος εἶπε «Καλογραία, μέ εἶπε νά ἐξομολογηθεῖ αὐτός σέ μένα. Πῶς ἐγώ νά ἐξομολογήσω αὐτόν, πού μόλις μπήκε μέσα γέμισε τό κελίον μου φῶς;»

Ὁ ἕνας Ἅγιος γνώρισε τήν Ἀγιότητα τοῦ ἄλλου Ἀγίου.

Ὁ π. Ἰωάννης προεγνώρισε τό τέλος του 3 μέρες νωρίτερα καί ἀποχαιρέτησε τά πολυπληθῆ πνευματικά του τέκνα. Εἶναι γνωστό ὅτι ἀπό τόν τάφο του στήν Ἱ.Μ. Ἀγ. Τριάδος Ν. Πεντέλης ρέει Ἀγίασμα.

Ὁ π. Ἱερώνυμος ἐν Αἰγίνῃ

Γιά τόν π. Ἱερώνυμο δέν χρειάζεται νά πῶ πολλά πράγματα. Εἶναι γνωστό σέ ὅλους σας τό πρόσωπο αὐτό, ἡ ἔχετε ἀκούσει ὅλοι γι' αὐτό, ὅλοι στήν Αἴγινα ἀποδέχονται τήν ἀγιότητά του. Ἀκόμη καί ἡ Κρατοῦσα Ἐκκλησία, ἀπό ὅτι μαθαίνουμε θέλει νά τόν ἀνακηρύξει Ἅγιο. Ὁμως ὁ π. Ἱερώνυμος ἦταν μέ τό Πάτριο. Μετέφερε ἐδῶ στήν Ἑλλάδα μας τήν ἀγιότητα τῆς Καππαδοκίας μας, ἐκεῖ ὅπου οἱ πρόγονοί μας λάξευσαν τοὺς βράχους καί τοὺς μετέτρεψαν σέ Ἐκκλησίες καί μοναστήρια. Μέχρι σήμερα ὑπάρχουν ἐκεῖ αὐτά τὰ μνημεῖα γιά νά μαρτυροῦν τό μεγαλεῖο τῆς Ὁρθοδοξίας. Ἀπό ἐκεῖ ἦλθε ὁ π. Ἱερώνυμος, διότι ἔπρεπε καί ἡ Καππαδοκία νά ἔχει μερίδιο στόν ἀγῶνα ὑπέρ τῶν πατρῶων παραδόσεων. Ὁ ὄντως Ἅγιος Ἱερώνυμος δέν λειτουργοῦσε. Εἶχε σταματήσει τήν θεία λειτουργία ἔπειτα ἀπό ὄραμα πού εἶχε δεῖ τήν 40ῇ ἡμέρα τῆς χειροτονίας του τό 1923. Εἶδε τόν Χριστό μας ὡς βρέφος πάνω στήν Ἁγία Τράπεζα. Ἐκτοτε δέν λειτουργοῦσε. Μόνο ἐξομολογοῦσε, καί στήριζε ὅσους προσερχόντουσαν σέ αὐτόν. Ὅσοι τόν γνώρισαν, ἔχουν νά διηγοῦνται τό διορατικό του χάρισμα. Προηγούμενως ἀναφέραμε ἕνα περιστατικό μέ τόν π. Ἰωάννη καί πῶς ὁ π. Ἱερώνυμος διέκρινε τήν ἀγιότητα τοῦ προσώπου του.

Μέ τίς σοφές συμβουλές του οἰκοδομοῦσε πνευματικά τοὺς πιστοὺς καί ὅλη του ἡ ζωὴ, ἦταν μιά ζωντανή μαρτυρία ὑπέρ τῶν πατρῶων παραδόσεων. Καί σήμερα ἀκόμη, μόνο ἡ ὄψη τοῦ προσώπου του ἀπό τίς φωτογραφίες του ἀρκεῖ, γιά νά στηρίζει τοὺς πιστοὺς. Ὅλα αὐτά τὰ ἀναφέραμε διότι **ἡ ἀγιότητα εἶναι τό ὄπλο τῶν ὀρθοδόξων**. Αὐτό ἔχουμε νά ἀντιτάξουμε στήν ἀγριότητα τῶν ἀντιπάλων μας, καί ἐμεῖς πρέπει νά ἀναλογισθοῦμε τίς εὐθύνες μας συνειδητοποιώντας ποιῶν ἁγίων διάδοχοι εἴμαστε, καί αὐτοὺς νά προσπαθοῦμε νά μιμούμεθα. Ἔτσι θά ἔχουμε τή δυνατότητα νά ἀντιμετωπίζουμε τόν θρησκευτικό φανατισμό τῶν διωκτῶν μας.

Σήμερα ἐξακολουθοῦμε νά εἴμαστε ἀντιμέτωποι μέ τό θρησκευτικό φανατισμό καί τήν μισαλοδοξία. Καί ξέρετε ποῖο εἶναι τό πιό περίεργο; Ὅτι ὅλοι αὐτοὶ ἀπό τοὺς ὁποίους ἔχουμε ὑποστῇ τοὺς διωγμούς πού προαναφέραμε αὐτοὶ ἀποκαλοῦν ἐμᾶς φανατικούς. Ὁ Οἰκουμενισμός ἡ παναίρεση τῆς ἐποχῆς μας μέ τήν εἴσοδό μας στήν λεγομένη «**ΝΕΑ ΕΠΟΧΗ**» συνεχίζει τό διωγμό ἐναντίον μας ἴσως ὄχι μέ σφαγές, βασανιστήρια, ἐξορίες καί φυλακίσεις, ἀλλὰ μέ ἄλλους τρόπους. Ἐνα πρόσφατο παράδειγμα εἶναι ὁ ἀποκλεισμός καί ἡ πίεση πού ἀσκοῦν στήν Ἱ. Μ. Ἑσφιγμένου. Εἴμαστε βλέπετε τό κάρφος στοὺς ὀφθαλμούς τους, γιά αὐτό προσπαθοῦν νά μᾶς ἐξαφανίσουν. Ἐνῶ προσπαθοῦν νά μαζέψουν τά κομμάτια ὅλων τῶν ἀλλόθρησκων καί αἰρετικῶν, ἐμᾶς μᾶς ἐνώνουν. Δέν εἶναι τυχαῖο αὐτό. Ὁ Οἰκουμενισμός εἶναι ἡ θεωρία τῆς τῶν πάντων συγχωνεύσεως. Εἶναι ἡ παγκοσμιοποίηση μέσα στόν χώρο τῆς θρησκείας. Ἡ ἰδέα τῆς μοναδικότητας τῆς ἀληθείας εἶναι ἀντίθετη μέ αὐτόν. Ὁ Οἰκουμενισμός θέλει πολλές ἀλήθειες. Ἐάν εἶναι ποτέ δυνατόν νά γίνῃ αὐτό. Ἡ Ὁρθοδοξία ἡ ὁποία πιστεύει ὅτι κατέχει τήν μόνη ἀλήθεια τῆς πίστεως, αὐτήν πού μᾶς ἀποκάλυψε ὁ Χριστός εἶναι ἐκ διαμέτρου ἀντίθετη μέ τόν Οἰκουμενισμό. Γιά τόν λόγο αὐτό τά ὄργανα τοῦ Οἰκουμενισμοῦ μᾶς πολεμοῦν. Ὁ πόλεμος ἐναντίον μας γίνεται τώρα, κυρίως ἀπό τά μέσα μαζικῆς ἐνημερώσεως. Μέ τήν προπαγάνδα τους προσπαθοῦν νά ἐνσπείρουν τό Οἰκουμενιστικό πνεῦμα στίς ψυχές τῶν ἀπλῶν πιστῶν. Εἶδαμε πρόσφατα τίς νέες τους τακτικές. Μεγαλόσχημοι, δημαγωγοὶ τοῦ Οἰκουμενισμοῦ ἀσκῶντας τήν ρητορική τέχνη, καί μέ λόγια ζηλωτικά σχεδόν, συσπείρουν τόν κόσμο γύρω τους. Ἐπειτα ἀπό λίγο, τά χέρια αὐτά τά ἴδια πού ὕψωναν τό λάβαρο τῆς Ἐπαναστάσεως, αὐτά τά ἴδια χέρια ἀγκάλιαζαν τόν αἰρεσιάρχη Πάπα μέσα στήν Ὁρθόδοξη πατρίδα μας. (Τόν Πάπα αὐτόν τόν Βοϊτῆλα ὁ ὁποῖος δέν ντράπηκε νά τοποθετήσῃ στό δικό του «ἀγιολόγιο» ὡς «ἅγιο» τόν Καρδινάλιο Στέπινατς, αὐτόν ὁ ὁποῖος ἔγινε ἡ αἰτία στόν Β' Παγκόσμιο πόλεμο νά σκοτωθοῦν 820 χιλιάδες Ὁρθόδοξοι Σέρβοι. Αὐτόν τόν Πάπα δέχθηκαν στήν ἀγκαλιά τους αὐτοὶ οἱ ὁποῖοι στραγγάλισαν τήν Ὁρθοδοξία καί προσπαθοῦν, σάν ἄλλοι Καρδινάλιοι Στέπινατς, νά ἐξοντώσουν ὅλες τίς φωνές ὅσων ἀγωνίζονται συνειδητά μέσα στήν Ὁρθοδοξία.

Κατά τά ἄλλα τί νά κάνουμε μέ αὐτούς τοὺς «φανατικούς Παλαιοημερολογίτες». Ὅποια ἀσυνειδησία καί παραφροσύνη. Αὐτοὺς πού ἀγωνίζονται γιά τά ἱερά καί τά ὅσια τοῦ Ἐθνους καί τῆς πίστεως νά τοὺς

διώκουν, δίδοντας τήν μομφή ὅτι εἶναι ἐκτός Ἑκκλησίας καί ὅτι εἶναι σχισματικοί. Αὐτά πού θά ἔπρεπε νά καταλάβουν ὁδηγούμενοι ἀπό τήν δική τους πορεία ὅτι δηλ. ἔρχονται σέ ἀντίθεση μέ τή γραμμή τῶν Πατέρων τῆς Ἑκκλησίας μας μέ πλάγιο τρόπο ἀποποιούνται τῶν ἔργων τους στιγματίζοντας τοὺς συνειδητοὺς Ὁρθοδόξους Χριστιανούς, δῆθεν ὡς σχισματικούς. (Γνωρίζουμε πολύ καλά ὅμως ὅτι ὅταν τό πάθος μαίνεται τό λογικό σταματᾷ). Καί τώρα τά ἴδια χεῖλη ἀρχίζουν νά κηρύττουν ἐναντίον ὅλων τῶν Ὁρθοδόξων Χριστιανῶν.

Δέν ξέρω ἴσως νά θέλουν μέ τόν τρόπο αὐτό νά προλειάνουν τό ἔδαφος γιά μιᾶ ἀνταπόδοση τῆς ἐπίσκεψης στό Βατικανό. Πιστεύουμε ὅτι οἱ τελευταῖες φραστικές ἐπιθέσεις ἐναντίον μας ἐκεῖ ἀποβλέπουν στό νά ἀποτρέψουν τυχόν ὑγιά ἀντίδραση τοῦ ποιμνίου τους ἐν ὄψει τῶν νέων Οἰκουμενικῶν ἀνοιγμάτων.

Οἱ ἄρχοντες καί κοσμοκράτορες αὐτοῦ τοῦ αἰῶνα ἐπιχειροῦν νά μᾶς χαρακτηρίσουν φανατικούς φονταμενταλιστές γιά νά συγκεντρώσουν ἐναντίον μας τήν ἀγανάκτηση τῆς κοινῆς γνώμης, μετά τά τρομοκρατικά χτυπήματα πρὶν 6 μῆνες στή Νέα Ὑόρκη. Εἶναι ἄραγε κακό νά εἶναι κανεῖς φανατικός τῆς θρησκείας τῆς ἀγάπης; Διότι ἡ θρησκεία μας δηλ. ἡ πίστη μας εἶναι ἡ ἀληθινή πίστη τῆς ἀγάπης. Ἀγάπης πρὸς τόν δημιουργό Θεό καί τόν πλησίον. Ἐμεῖς δέν θέλουμε νά ἀσκήσουμε βία ἐναντίον οὐδενός. Ἀντίθετα, ἐμεῖς εἴμαστε θύματα τῆς βίας καί τῆς τρομοκρατίας, καί παρ' ὅλα αὐτά ὑπάρχουμε. Καί αὐτό εἶναι τό μεγαλεῖο τῆς Ὁρθοδοξίας. Πολεμουμένη νικᾷ.

Ἀγαπητοί ἐν Χριστῷ ἀδελφοί, ὁ ἀγώνας μας εἶναι ὁ πιό εὐγενικός καί πιό ὠραῖος ἀγώνας.

Ἀγωνιζόμεθα γιά τά πιό ὑψηλά ἰδανικά γιά τίς παραδόσεις τῆς ἀγιότατης πίστεως τοῦ Χριστοῦ. Εἴμαστε ἡ ζῶσα συνείδηση τοῦ γένους. Ὡς ἄνθρακες ἀναμμένοι στίς κεφαλές τῶν καινοτόμων γιά αὐτό καί μᾶς διώκουν, γιά αὐτό μᾶς πολεμοῦν μέ τόσο φανατισμό. Ἐμεῖς ἄς ἀντιτάξουμε πρὸς αὐτούς τό ὄπλο τῆς ΑΓΑΠΗΣ. Μέ φανατισμό νά πολεμοῦμε μόνο τά πάθη μας. Ἐτσι ἀγωνιζόντουσαν οἱ Ἅγιοι Πατέρες. Ἐτσι ἔκαναν καί οἱ Πατέρες τοῦ Ἱεροῦ ἡμῶν ἀγῶνος πού προαναφέραμε. Πολέμησαν πρῶτα τά πάθη τους καί διὰ τῆς καθάρσεως ἔγιναν ἄξιοι φωτισμοῦ, καί μετά ἔγιναν φωτεινά παραδείγματα γιά ὅλους ἐμᾶς. Αὐτό εἶναι τό ὄπλο μας. Η ΑΓΑΠΗ. Καί μέ αὐτό θά πολεμήσουμε τόν θρησκευτικό φανατισμό.

Ἡ εὐθύνη μας εἶναι νά φανοῦμε ἀντάξιοι τῆς ἀποστολῆς αὐτῆς, κληρικοί καί λαϊκοί. Ἐχοντας

τόν κατ' ἐπίγνωση ζῆλο πού γνώρισμά του εἶναι ἡ ἄδολη ἀγάπη, προσεγγίζουμε ἀκόμη καί τοὺς πεπλανημένους ἀδελφούς μας θεραπευτικά. Ἡ θέλησή μας εἶναι νά θεραπευθοῦν καί νά κλείσουν ὅλες οἱ πληγές. Ἐπιποθοῦμε τήν ἐνότητα ὅλων βάσει τῶν Ἀποστολικῶν καί Πατερικῶν κανόνων τῆς Ἑκκλησίας μας μέσα στήν ἀλήθεια. Ὁ Χριστός δέχεται ὅλους τοὺς μετανοοῦντες ὡς φιλόστοργος πατέρας. Αὐτή εἶναι ἡ ἐνότητα γιά τήν ὁποία ὅλοι εὐχόμεστε ὅταν λέγομε «...ὑπὲρ τῆς τῶν πάντων ἐνώσεως». Ἐνώσεως στόν κορμό τῆς ἀληθείας, καί ὅχι Οἰκουμενιστικῆς συγχωνεύσεως ὅλων τῶν πλανῶν, ὅπως παρερμηνεύουν οἱ Οἰκουμενιστές.

Τελειώνοντας θέλω νά πῶ ὅτι ἡ ἐορτή τῆς Ὁρθοδοξίας καθιερώθηκε μέ τήν εὐκαιρία τοῦ θριάμβου τῆς Ὁρθοδοξίας κατὰ τῶν Εἰκονομάχων. Ἐγινε τότε αὐτό ἀφορμή νά ἀνακεφαλαιωθεῖ ἡ καταδίκη κάθε αἵρέσεως, γιά αὐτό καί σήμερα ἐκφωνοῦνται τά ἀναθέματα κατὰ πάντων τῶν αἵρετικῶν.

Τό γεγονός τῆς ἀναστηλώσεως τῶν Θεῶν Εἰκόνων ἔγινε ἀφορμή νά τονισθεῖ τό γεγονός ὅτι πάντοτε ἡ ἀλήθεια νικᾷ τό ψεῦδος. Πάντοτε ἡ Ἑκκλησία ὅσο καί ἂν πολεμεῖται θά ἐξέρχεται νικήτρια. Καί αὐτό τό μήνυμα τῆς νίκης πρέπει νά ἐμπνέει ὅλους μας. Ἡ Ὁρθοδοξία θά νικήσει. Ἡ ἀλήθεια θά λάμψει. Ὁ Χριστός θά στεφανώσῃ ὅσους μένουν πιστοί καί ἐνσωματωμένοι σέ αὐτήν. Ὅσους κράτησαν ψηλά τήν σημαία τῆς καλῆς ὁμολογίας καί ἀγωνίσθηκαν κατὰ τῶν παθῶν τους, ὅπως ἀκριβῶς οἱ Πατέρες μας.

Εἴθε ὁ Θεός νά μᾶς ἀξιώσει νά εἴμεθα καί ἐμεῖς μαζί τους.

«Πᾶσι τοῖς ἀγωνισαμένοις, ἔργοις καί λόγοις ὑπὲρ τῆς Ὁρθοδόξου πίστεως κατὰ τῶν καινοτόμων τοῦ νέου καλενδαρίου καί τῆς αἵρέσεως τοῦ Οἰκουμηνισμοῦ ΑΙΩΝΙΑ Η ΜΝΗΜΗ»

ΑΠΟ ΤΗΝ ΖΩΗΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ

Χειροτονία Κληρικῶν

Τό Σάββατον 16/29 Ἰουνίου, παραμονή τῆς ἑορτῆς τῶν Ἁγίων Πάντων, εἰς τόν Ἱερόν Ναόν Ἁγίων Τριῶν Ἱεραρχῶν Θεσσαλονίκης, ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Θεσσαλονίκης καί Δημητριάδος κ. Μάξιμος προέβη εἰς τήν χειροτονίαν τοῦ εὐλαβεστάτου κ. **Γρηγορίου Πρίνια** εἰς Ἱεροδιάκονον. Τήν ἐπομένην, εἰς τόν αὐτόν ναόν τόν προεβίβασεν εἰς τόν δεύτερον βαθμόν τῆς ἱερωσύνης.

Ὁ νεοχειροτονηθεὶς εἶναι ἔγγαμος καί πατήρ τεσσάρων τέκνων.

Εἰς τὰς φωτογραφίας βλέπομεν στιγμιότυπα

ἐκ τῆς χειροτονίας. 1) Ἡ προχείρισις εἰς ἀναγνώστην. 2) Χειροτονία εἰς διάκονον. 3) Χειροτονία εἰς ἱερέα. 4) Τό ἱερατεῖον μετὰ τό πέρας τῆς χειροτονίας.

Ὁ Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Ἀχαΐας κ. Καλλίνικος προέβη εἰς τὰς ἀκολουθούς χειροτονίας:

Τήν 6/19-1-2002 ἐχειροτόνησεν τόν π. **Βενιαμίν**, ἀδελφόν τῆς Ἱ. Μονῆς Ἀγ. Προφῆτου Ἡλιοῦ κ. Ἑλισσαίου Γαλλίας, εἰς Ἱεροδιάκονον.

Τήν 14/27-1-2002 ἐπετέλεσε τήν χειροτονίαν τοῦ π. **Καλλίστου**, ἐκ Γεωργίας εἰς Ἱεροδιάκονον. Τήν 21-2/6-3-2002 τόν προεβίβασεν εἰς τόν βαθμόν τοῦ Ἱερομονάχου.

Τήν 25-3/7-4-2002 ἐχειροτόνησεν τόν ἔγγαμον Ἱεροδιάκονον π. **Γεώργιον** ἐκ Ρωσίας (Β. Ὁσετίας).

Τήν 18/31-3-2002 προέβη εἰς τήν χειροτονίαν εἰς Πρεσβύτερον τοῦ π. **Ἀθανασίου** ἐκ Σερβίας. Τήν προηγουμένην τόν εἶχε χειροτονήσει εἰς Διάκονον. Ὁ νεοχειροτονηθεὶς εἶναι ἔγγαμος καί πατήρ 4 τέκνων, ἥδη δέ ἐξυπηρετεῖ τήν νεοπαγὴ ἐνορίαν τῆς Ἐκκλησίας μας εἰς Σμεντέρεβον Σερβίας ἐπ' ὀνόματι τοῦ Ἁγίου Στεφάνου Μιλουτίν.

Ἐγκαίνια Καθολικοῦ Ἱ.Μ. Ἀγ. Νικοδήμου Ἀγιορείτου

Τὴν 12ην Ἰουνίου, ἡμέραν Τρίτην τῆς ἐβδομάδος τοῦ Ἀγίου Πνεύματος, ἐτελέσθησαν εἰς τὴν Ἱερὰν Μονὴν Ἀγίου Νικοδήμου τοῦ Ἀγιορείτου, Ἑλληνικοῦ Γορτυνίας, τὰ ἐγκαίνια τοῦ ὁμωνύμου Ἱεροῦ Ναοῦ.

Ἀφ' ἐσπέρας, ὁ Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Ἀττικῆς κ. Χρυσόστομος, προέβη εἰς τὴν κατάθεσιν τῶν Μαρτυρικῶν λειψάνων, ἐνῶ τὴν ἐπομένην ὁ Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Ἀχαΐας καὶ πάσης Πελοποννήσου κ. Καλλίνικος προεξήρχε τῆς τελετῆς τῶν ἐγκαίνιων, συλ-

λειτουργούντων τῶν Σεβασμιωτάτων Μητροπολιτῶν Πειραιῶς καὶ Σαλαμίνος κ. Γεροντίου, Ἀττικῆς καὶ Βοιωτίας κ. Χρυσοστόμου, ὡς καὶ τῶν Θεοφιλεστάτων Ἐπισκόπων Χριστιανουπόλεως κ. Γρηγορίου καὶ Μαραθῶνος κ. Φωτίου.

Ἀπὸ πλευρᾶς ἱερέων συμμετεῖχον ὁ Πανοσιώτατος Πρωτοσύγκελλος τῆς Ἱ. Μητροπόλεως Πειραιῶς π. Γρηγόριος Ταυλάριος, ὁ Αἰδεσιμώτατος π. Χαράλαμπος Χαμοσφακίδης, οἱ Πανοσιώτατοι Ἱερομόναχοι π. Χαρίτων, π. Καλλιόπιος, π. Κάλλιστος καὶ π. Ἰωάννης καὶ ὁ Ἱερολογιώτατος Ἱεροδιάκονος π. Γεώργιος.

Τὸν πανηγυρικὸν τῆς ἡμέρας ἐξεφώνησε καταλλήλως ὁ Μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπος κ. Χρυσόστομος, ὅστις ἐτίμησε μέ τὴν παρουσίαν του τὴν Ἱερὰν τελετὴν τῶν Ἐγκαίνιων, συμπροσευχόμενος μετὰ τοῦ συνοδεύοντος αὐτὸν Πανοσιωτάτου Ἱερομονάχου π. Κυρίλλου.

Εἰς τὰ ἐγκαίνια, τέλος, παρέστη καὶ ἡ Γερόντισσα Μακρίνα μέ τὰ τῆς συνοδείας της, μεταφέρουσα εἰς τοὺς πατέρας τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Ἀντώνιον καὶ Νικόδημον τὰς εὐχὰς τοῦ πολιοῦ Γέροντος Παχωμίου, ἱδρυτοῦ καὶ κτήτορος τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Ἀγίας Ἀννης Μαρκοπούλου Ἀττικῆς.

Πανήγυρις Ἱεροῦ Ναοῦ Ἀγ. Γεωργίου Κηφισιάς

Ἐκ τῆς περιφορᾶς τῆς Ἱερᾶς Εἰκόνος μετὰ τὴν Πανηγυρικήν θείαν λειτουργίαν εἰς τὸν Ἱ. Ναὸν Ἀγίου Γεωργίου Κηφισιάς. Διακρίνεται ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Ἀττικῆς καὶ Βοιωτίας κ. Χρυσόστομος, ὁ ἐφημέριος τοῦ ναοῦ Πανος, Ἱερομόναχος π. Χρύσανθος Κουτσολιάκος καὶ ὁ Ἱερολογ. Ἱεροδιάκονος π. Μιχαήλ Κωνσταντινίδης. Συμπροσευχόμενος παρέστη καὶ ὁ Πανος, Ἱερομόναχος π. Νεκτάριος Βορινιώτης.

Ἐκδήλωση Κατηχητικοῦ

Τό ἀνωτέρω στιγμιότυπον εἶναι ἐκ τῆς ἐκδηλώσεως τοῦ Κατηχητικοῦ Σχολείου τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Ἀγ. Ἀθανασίου Ν. Φιλαδελφείας, ἐπὶ τῇ λήξει τῆς Κατηχητικῆς περιόδου, τὴν Κυριακὴν 27 Μαΐου 2002. Εἰς τὴν ἐκδήλωσιν παρέστη ὁ Θεοφιλέστατος Ἐπίσκοπος Μαραθῶνος κ. Φώτιος, ὁ ὁποῖος διένειμε ἀναμνηστικά δῶρα εἰς τὰ παιδιά.

ΕΙΔΗΣΕΙΣ ΚΑΙ ΣΧΟΛΙΑ

Ἄνεβλήθη ἐπ' ἄοριστον ἡ πανθηρσκευιακή

Ἡ πρωτοβουλία τοῦ κ. Χριστοδούλου Παρασκευαΐδου διά σύναξιν ἐν Ἀθήναις ἐπὶ τό αὐτό τῶν ἐκπροσώπων τοῦ Χριστοῦ καί τοῦ σατανᾶ, μέσκοπόν τήν συζήτησιν τοῦ θέματος τῆς τρομοκρατίας (!) ἀνεβλήθη ἐπ' ἄοριστον, λόγω κωλύματος διαφόρων θρησκευτικῶν ἀρχηγῶν νά παραστούν...

«Λικνίζουσα ὁδαλίσκη;»

Ὁ περιβόητος «Ἀρχιεπίσκοπος Αὐστραλίας» κ. Στυλιανός Χαρκιανάκης, εἰς συνέντευξιν αὐτοῦ πρὸς τήν ἐφημερίδα ΕΘΝΟΣ (22-6-2002) καταφέρεται ἀκόμη καί ἐναντίον τοῦ κ. Χριστοδούλου καί τοῦ κ. Βαρθολομαίου. Τόν μὲν πρῶτον χαρακτηρί-

ζει «ὁδαλίσκη μεθυσμένη πού λικνίζεται» καί τόν δεύτερον ἀποκαλεῖ «ἄνανδρον!».

Αἱ ἐκφράσεις εἶναι ἄκρως προσβλητικά καί εἶναι ἀπορίας ἄξιον πῶς οἱ ἀποδέχται τῶν χαρακτηρισμῶν σιωποῦν ἀνεχόμενοι αὐτάς, ἐνῶ εἰς ἄλλας περιπτώσεις εἶναι λαλίστατοι. Ἀκολουθῶς παραθέτομεν τά ἐπίμαχα ἐδάφια τῆς συνεντεύξεως τοῦ κ. Στυλιανοῦ πρὸς τή Δημοσιογράφο Γιάννα Μπαλῆ.

- Σεβασμιώτατε, εἴστε ἕνας ἔξυπνος ἄνθρωπος, μέ μιά ἀπίστευτη σιγουριά, μέ ἔργο. Καί κάνω αὐτό τόν πρόλογο γιά νά σᾶς ρωτήσω γιατί δέν δίνετε ἕνα τέλος σ' αὐτή τήν ἀντιπαράθεση μέ τίς κοινότητες;

- «Δέν εἶναι πολλές. Εἶναι μία καί κακορίζικη. Δέν εἶναι οὔτε 500 ἄνθρωποι. Εἶναι ἡ σφραγίδα ἡ παλιά, ἡ ὁποία στηριζόμενη σέ μιά ἀπόφαση ἐνός

Ἐγκαίνια Ἱεροῦ Ναοῦ Ἀγίων Ἀναργύρων εἰς Καρλόβασι Σάμου

Τήν 13η/26η Μαΐου, Κυριακή τοῦ Παραλύτου, ὁ Θεοφιλέστατος Ἐπίσκοπος Χριστιανουπόλεως κ. Γρηγόριος ἐτέλεσε τά ἐγκαίνια τοῦ Ἱ. Ναοῦ Ἀγίων Ἀναργύρων εἰς Καρλόβασι Σάμου, συλ-

λειτουργούντων τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Ἀττικῆς καί Βοιωτίας κ. Χρυσοστόμου, τοῦ Πανοσιολογιώτατου Ἀρχιμανδρίτου π. Γρηγορίου Ταυλαρίου, τοῦ ἐφημερίου τοῦ Ναοῦ Πανοσιωτάτου Ἱερομονάχου π. Ἀγαθαγγέλου Σαμαρᾶ καί τοῦ Ἱερολογιωτάτου Ἱεροδιακόνου π. Μιχαήλ Κωνσταντινίδη, οἱ ὅποιοι διακρίνονται εἰς τάς φωτογραφίας.

ἄθεου δικαστῇ ἔκατσε πάνω στά λεφτά καί λένε «ἐμεῖς εἴμαστε ἡ κοινότητα»».

- **Ῥωαῖα, γιατί δέν λέτε τό χριστιανικό «ἄφες αὐτοῖς, οὐ γάρ οἶδασι τί ποιοῦσι»;**

- «Οἶδασι πολύ καλά τί ποιοῦσι. Γι' αὐτό δέν τό λέω. Διότι εἶναι ὀργανωμένοι, κομματόσκυλα ἀριστερὰ, πού δέν ξέρουν τί θά πεῖ ἀγάπη, μόνο λεφτά καί δύναμη. Νά ροκανίζουν τά θεμέλια της Ἐκκλησίας. Νά ροκανίζουν τήν τιμή της ὁμογένειας. Πέστε μου ποιός θά τολμοῦσε στήν Ἑλλάδα νά χειροτονήσει παπάδες, νά βάζει ράσα καί ἐγκόλπια καί μπαστούνες σέ ἀνθρώπους οἱ ὁποῖοι δέν ἔχουν ἱεροσύνη; Ὁ δήμαρχος θά δεχθεῖ ἕναν πλάι του νά λέει “κι ἐγώ εἶμαι δήμαρχος;” Θά μᾶς τρελάνετε ἐσεῖς ἀπό τήν Ἑλλάδα. Ἐχετε ἐκεῖ πέντε μέ ἔξι Συνόδους παλααιομερολογητῶν πέρα ἀπό τήν κανονική Ἐκκλησία. **Γιατί δέν μιλάτε ἐκεῖ γιά κόντρες καί γιά διαίρεση καί λέτε ἡ Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος εἶναι κυρίαρχη, κι ἔχετε ἕναν Χριστόδουλο πού λικνίζεται σάν ὁδαλίσκη μεθυσμένη...**».

- **Σεβασμιώτατε, εἴστε ἕνας ἐναντίον ὅλων;**

- «Ναί. Καί θά μείνω. Ἐγώ ἔβρισα τόν Πατριάρχη. “Εἶσαι ἀνανδρος”, τοῦ εἶπα. “Ἐσπασες τόν ὄρκο σου. Εἶπες, δέν θά πατήσουμε στό ΣΑΕ, γιατί τό ΠΑΣΟΚ θέλει νά διαλύσει τόν ἴστό τῆς Ἐκκλησίας, νά βάλει τους δικούς του”, καί μετά τό ἀναγνώρισε».

Προσχωρήσεις

Ὁ π. Εὐστράτιος Τσιαμπασλῆς χειροτονηθεῖς ἐν Γερμανίᾳ ὑπό τῶν Ρώσων τῆς Διασποράς, προσεχώρησεν εἰς τήν Ἐκκλησίαν μας ἐπαναπατριθεῖς ἐν Ἑλλάδι.

Διωρίσθη ἐφημέριος εἰς τόν Ἱ. Ναόν Ἀγ. Μαρίας Καλλιπόλεως τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Πειραιῶς καί Σαλαμίνος.

* * *

Ἡ Κοινότης τῶν Γ.Ο.Χ. Σιδηροκάστρου Σερρών «Ἀγ. Εἰρήνη Χρυσοβαλάντου» καθὼς καί ἡ ἐνορία Εὐαγγελισμοῦ τῆς Θεοτόκου Καρπερῆς Σερρών προσεχώρησαν εἰς τήν κανονικὴν Ἱεράν Σύνοδον τῶν Γ.Ο.Χ., ἐγκαταλείψασαι τοὺς «Ἐνισταμένους».

ΑΠΑΝΤΗΣΙΣ

Πρὸς τοὺς χρησιμοποιοῦντας τὸν λόγον περὶ «ἐνώσεως τῆς Ἐκκλησίας»

«Εὐλογητὸς ὁ Θεὸς ὁ θέλων πάντας ἀνθρώπους σωθῆναι καὶ εἰς ἐπίγνωσιν ἀληθείας ἐλθεῖν».

Ἡ Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ δέν εἶναι διηρημένη. Εἶναι ἡ μία καὶ μόνη, καὶ εἰς τὸν αὐτὸν χῶρον δέν εἶναι νοηταὶ δύο τοπικαὶ ἐκκλησίαι. Ὡς ἐκ τούτου, διάλογοι μέ αὐτοαποκαλουμένους ὡς «Ἐκκλησία Γ.Ο.Χ. Ἑλλάδος» ἀποσχισθέντας καὶ καθαιρεθέντας δέν εἶναι νοητός.

Πλὴν ὅμως, πάντες οἱ ἀντιληφθέντες τό σφάλμα τῆς ἀποσχίσεως τῶν, δύνανται διὰ τῆς κανονικῆς ὁδοῦ νά ἐπανέλθουν καλῶς ὅθεν ἐξῆλθον κακῶς, καὶ ἀφοῦ ἄρουν τὰς «ἀποκηρύξεις» τῶν, νά θέσουν ἑαυτοὺς εἰς τὴν κρίσιν τῆς Ἱ. Συνόδου, ὄντες βέβαιοι ὅτι κατὰ τό μέτρον ἐκάστου, θά χρησιμοποιηθῇ ἐκκλησιαστικὴ οἰκονομία διὰ τὴν ἐπὶ τό φιλανθρωπότερον θεραπείαν τοῦ ὀλεθρίου κακοῦ.

ΜΗΝΙΑΙΟΝ ΟΡΓΑΝΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ
ΤΩΝ Γ.Ο.Χ. ΕΛΛΑΔΟΣ

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ

«ΓΕΝΙΚΟΝ ΤΑΜΕΙΟΝ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ Γ.Ο.Χ. ΕΛΛΑΔΟΣ»

Ὁδὸς Κάνιγγος 32, Τ.Κ. 106 82, ΑΘΗΝΑΙ
Τηλ.: 010 38 28 280 - Fax: 010 38 47 365
www.ecclesiagoc.gr e-mail: goc@otenet.gr

ΕΚΔΟΤΗΣ

† Ὁ Ἀθηνῶν ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΣ

ΕΠΟΠΤΕΥΟΥΣΑ ΕΠΙΤΡΟΠΗ

† Ὁ Θεσσαλονίκης ΜΑΞΙΜΟΣ

† Ὁ Ἀχαΐας ΚΑΛΛΙΝΙΚΟΣ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

† Ὁ Μαραθῶνος ΦΩΤΙΟΣ

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ

Ἐσωτερικοῦ ἐτησίᾳ 6 εὐρώ
Ἐξωτερικοῦ ἐτησίᾳ δολλάρια 60
Τιμὴ φύλλου 0,5 εὐρώ

Ἐπιστολαί, συνδρομαὶ καὶ ἐμβάσματα ἀποστέλλονται εἰς τὰ γραφεῖα: Περιοδικὸν «Φωνὴ τῆς Ὁρθοδοξίας» Ὁδὸς Κάνιγγος 32, Τ.Κ. 106 82 ΑΘΗΝΑΣ

Συντάσσεται ὑπὸ Ἐπιτροπῆς. Τὴν εὐθύναν τῶν ἀπόψεων τῶν ἐνυπογράφων ἀρθρῶν φέρουν ἀποκλειστικὰ καὶ μόνον οἱ συγγραφεῖς τῶν καὶ ὄχι ἡ Συντακτικὴ Ἐπιτροπὴ τοῦ περιοδικοῦ.

ΕΚΔΟΤΙΚΗ ΠΑΡΑΓΩΓΗ:

ΕΠΤΑΛΟΦΟΣ Α.Β.Ε.Ε. Τηλ.: 010 9217 513